

அறிவக நூல் நிலையம்
5, மந்தவெளி சந்து மயிலே
க: வெ: தங்கசாமி

தம்பி! வா, வா!!

—[ப. இறைநம்பி]—

அண்டியே பிழைக்க வந்தார்;
ஆமாம்; ஆனால் இன்றோ
எண்டிசை முழுதும் எங்கள்
ஏற்றமே; இந்தி யாவைத்
துண்டிட ஒப்போம்; மீறித்
துணிபவர் நெஞ்சைப் பாயும்
குண்டினால் துளைப்போம் என்றே
கொட்டுருர் மிரட்டல் வார்த்தை!

பேழையிற் செல்வம் தேக்கிப்
பெரும்பொருள் திரட்டி ஆங்கே
வாழ்கிறார் வடவர்; நல்ல
வாழ்வினைக் கனவில் கூட
ஏழையர் அறிய வொண்ணு
இழிநிலை இங்கே; தைந்த
கூழினைத் தேனு யெண்ணிக்
குடிக்கிறார் நம்மோர்; வெட்கம்!

பாடுவோர் விடுதலைப்பண்;
பழந்தமிழ் வாழ்வை எண்ணிக்
கூடுவோம் ஒன்றாய்த் துன்பம்
குறைந்திட வழியைக் காண்போம்;
ஆடுபாம்பு அன்றோர் நம்மை
அழித்திடு முன்னே வென்று
துடுவோம் வாகை தன்னை;
தூழ்ச்சியைத் சிதற டிப்போம்.

குவையெனப் பொருளைக் கொட்டிக்
கொடுப்பினும் அணைக ளெல்லாம்
குவிவதோ வடக்கில்; நெஞ்சு
கொதிப்பதோ தெற்கில்; தம்பி!
இவையெல்லாம் காணின் ஏக
இந்தியா, உருவா கும்மோ?
நவையிலா திருவி டத்தை
நாம்பெற வேண்டும் வா! வா!

இலட்சியப் பாதையிலே....!

—[சின்னு. இராமசாமி]—

தென்னகத்து அரசியல் வானம் தீயோர் பலரின் சூழ்ச்சி மேகத்தால் சூழப்பட்டு மப்பும் மந்தாரமுமாகக் கப்பிய இருளோடு காட்சியளித்துக்கொண்டிருந்தது. மக்களெல்லாம் அந்த அந்தகார இருட்சூழலிலே சிக்கிச், சித்தம் கலங்கிச் செய்வதறியாது, சென்றிட ஓர் திசை காணாது திண்டாடிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த நேரத்திலே எங்கிருந்தோ எழுந்தான் ஓர் இளங்கதிரோன்! அக்கதிரோன் தான் மக்கள் நடந்து செல்லவேண்டிய நல்லதொரு பாதையை—முன்னோர் முழுமூச்சுடன் முன்னேறிச் சென்ற பாதையை—இலட்சியப் பாதையைக் காட்டினான்! அந்தப் பாதையே, ஏற்றத்தாழ்வுவென்னும் இன்னல்கள் ஏதுமில்லாத இன்பபுரியாம் இலட்சியபுரியின் பாதையென்பதை அறிந்தனர்! எப்படியாவது அந்த—இலட்சியபுரியை அடையவேண்டுமெனும் எக்களிப்புமீது, “இன்னல் எது வரின் எதிர்நின்று போராடுவோம்” என்னும் உயர்ந்த குறிக் கோளுடன் இலட்சியபுரியைநோக்கி எட்டிஎட்டி வேக நடை போட்டனர் மக்கள்!

ஏறத்தாழ ஈராறு ஆண்டுகள் இன்னல் பலவென்று, எதிர்ப்போரின் அதிர்ச்சிக்கு எள்ளளவும் அஞ்சாது எதிர்நடை போட்டுக்கொண்டிருந்தது. இதுவரை அப்படை கடந்து வந்த இழிபள்ளங்கள் எத்தனையோ! எனினும் முன்னேறியது! இங்கிலே கண்டு எதிர்த்தோரும் வியந்தனர்! ‘குன்ற’மும் கண்டது! குதுகலத்தோடு முன்னேறியது! இறுதியாக, இலட்சியபுரியை எட்டிப் பிடிக்க இன்னும் மூன்றே மாதங்கள்தான் நடக்கவேண்டுமென்பதை அறிந்தது! முட்டிமுட்டி முன்னேறியது! அப்படி முன்னேறிக்கொண்டிருந்த அந்தப் படையிலே—எண்ணற்ற இளங்காளைகளிலே—ஒரு காணையைக் காண்கிறார் ஓர் முதியவர்! அவ்விளைகுறையைக் குன்றெடுத்தோளான்! குமுறும் எரிமலை வேகத்தான்! வேழப் படைவென்று வெங்கொடுமைச் சாக்காட்டில் ஆழத்தழும்புபல அணிந்திருந்த நல்மார்பன்! ஓகையொடு போராடி உதிரத்தில் நீராடி வாகை பலபெற்ற ஆற்றல்மிசு கட்டுடலன்! கண்

டார்—முதியவர்! களிகூர்ந்தார்! அந்தக் காணையின் எண்ண எழுச்சியைத்—திண்ணமுற அறிய ஆவலுற்றார்!—பேசலுற்றார்!

“தம்பி!மிக்க விரைவு போலும்.....!”

“ஆம் பெரியவரே...! என்ன செய்தியோ...?”

“ஒரு துளி நில்லேன்.....!”

“காலம் இடந்தரவில்லையே...!”

“அப்படி என்னதான் அவசரமோ.....?”

“சொல்கிறேன் ஐயா...! சற்றே பின் தொடர்வீர்!” தொடர்ந்தார் பெரியவர்—பேசுகிறான் காளை.

“தன்னகம் அழைக்கிறது பெரியவரே.....! தன்மானம் அழைக்கிறது.....!”

“என்ன பணிக்கோ.....”

“பெரியவரே! புலி நிறக் கவசம் போர்த்துப் புவியெலாம் களங்க ளாக்கி, வலிவினைத் திரட்டிக் காட்டி வாய்க்கொழுப்பாற்—பிதற்றியோரை வந்தடி பணிய வைத்து வாகை கண்டதன்றோ நம் பரம்பரை.....?”

“புரியவில்லையே புதல்வ.....!”

“வடமலை நோக்கிப் படைபல நடத்தி வந்தெதிர்த்த ஆரியரை வாள்கொண்டு வாலறுத்து, முடிமீது கல்லேற்றி முத்தமிழ்த் தாய் கண்ணகிக்குப் படிவமைத்த செய்தியை.....!”

“கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் தம்பி.....! கனகவிசயரைப்பற்றி!”

“அந்தப் பரம்பரையில் வந்தவரல்லவா நாம்.....?”

“ஆம்!”

“இன்று நாம் அடிமைகள்.....!”

“என்ன.....?”

“வந்தேறிகளின் வகையான சூழ்ச்சி பெரியவரே...! கல்தோன்றி மண் தோன்றிக் காலத்தே முன் தோன்றி மூத்தவளான நம் செந்தமிழ், கல்மனங்கொண்ட சில கயவரின் இழிசெயலால் தன் அணிகள் பலவற்றைக் கனலுக்கும் புனலுக்கும் கரையானுக்கும் இரையாகக் கொடுத்ததுமல்லாமல், கரத்தில் விலங்கோடு இன்னும் எத்தனை காலத்திற்குப் பெரியவரே காட்சியளிக்கவேண்டும்.....?”

“கூடாது...! கூடாது...!”

“செந்நெல் வயல்கூழ்ந்தது நம்

தென்னகத்துச் சீமை...! இதை நாடறியும்! ஏன்...இந்த ஞாலமே அறியும்! ஆனால்—இன்று உண்ணுதற்குச் சோறுண்டா பெரியவரே...? உண்டுகளிப்போர் இல்லாமலா இருக்கிறார்கள்? பட்டாலும் மயிராலும் பளவளக்கும் ஆடை நெய்து எட்டாத நாடுகட்கும் ஏற்றுமதி செய்த நாம் இன்று...கட்டுதற்கும் ஆடையின்றிக் கடுங்குளிர்க்குக் கைபொத்திக்—கெட்டுக்கிடக்கின்றோம்...! கேட்பதற்கோ ஆளில்லை! துட்டுக்குத் தாள்தாங்கும் தீய குணத்தார் ஆட்சியிலே கிட்டாது நீதி.....! கிடைக்காது பெரியவரே வாழ்வு...! வரிபலவும் கண்டோமே...வளம்பலவும் கண்டோமே? நரிக் குணத்தார் வாழ்வன்றி நாமென்ன கண்டோம்...? இத்தனைக்கும் ஓர் முடிவு காணவே இப்படை புறப்பட்டது! சிந்தித்துப் பாருங்கள் பெரியவரே...! ஏன் சிலையாகிவிட்டீர்?”

“.....”

“பேசுங்கள் பெரியவரே...!”

“தம்பி!...தலை சுற்றுகிறதப்பா...! இதயமே இன்னுங்கொஞ்சநேரத்தில் வெடித்துவிடும்போலிருக்கிறதே...! இனிமேல் இத்தகைய வார்த்தைகளை ஏற்றுக்கொண்டு என்னால் சும்மா இருக்கமுடியாதப்பா...! உன் எண்ணம் நிறைவேற, இலட்சியம் நிறைவேற என்னிடம் எந்த உதவியை எதிர்பார்த்தாலும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறேன்...!”

“மகிழ்ச்சி ஐயா...! மகிழ்ச்சி...! உங்களின் ஒத்துழைப்பும் உறுதுணையுமே எங்களுக்குப் போதுமானது...!”

“வீரனே...! நாட்டுக்கும் மொழிக்கும் நல்லதொரு புதுவாழ்வு காணப் புறப்பட்ட புத்துலகச் சிறப்பியே...! உன் குறிக்கோள் வெல்லடும்...! சூவலயமே புகழட்டும்...! போ...! வேங்கையென முன்னேறு...! வெற்றி உன்பக்கம்...! உலகிலுள்ள எந்தச் சக்தியாலும் உன் வேகத்தைத் தடுத்துவிட முடியாது...! விரைந்து செல்.....! வெற்றிமாது உனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறாள்.....”

விரைகிறான் வீரன்.....! வேலையன்ன வேல்படை விரைகிறது... ஆன்றோர் பலரும் ஆசிகூறுகிறார்கள்.....! திக்கெட்டிலும் கிளம்பி வாழ்த்தொலிகள் வானளாவிப் பரகின்றன. விரைகிறது படை..... விரைந்துகொண்டே இருக்கிறது... வாழ்த்துக்களோடு முன்னேறும் அந்த வரிப்புலிப்படை வாகையுறும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை! ✽

ஆ.ஜெக் பிளாஸ்கன்-பிளாஸ்கன்
தம்பி! பிளாஸ்கன். 24.11.61

காஞ்சீபுரம்

26-11-'61.

காங்கிரஸ் கட்சியில் இன்று உள்ளவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள், அவர்களை என்னென்ன பெயரிட்டு அழைக்கலாம் என்பதைக் கூறட்டுமா? நமக்கும் அவர்களுக்கும் கட்சி வேறு வேறு என்பதாலே ஏற்படக்கூடிய எரிச்சல் காரணமாக அல்ல; அவர்களின் இயல்பு, நிலைமை, நினைப்பு, செயல் ஆகியவைகளைக் கவனித்து அவைகளுக்கு ஏற்ற, பெயர் என்னென்னவாக இருக்கமுடியும், என்னென்ன பெயர்கள் பொருத்த முள்ளதாகவும் பொருள் உள்ளதாகவும் இருக்கமுடியும், என்பதைக் கவனித்துக் கூறுகிறேன்; கசப்பு, கோபம் காரணமாக அல்லவே அல்ல.

இடந்தேடிகள்
பணம் பிடுங்கிகள்
பத்தாம்பசலிகள்
வகுப்புவாதிகள்
சினிபிடித்திழுப்போர்
செயலாற்றாதார்
கொள்கை அறியாதார்

தூந் துருளி.
நீச் சீச் சி.

என்ன அண்ணா இது! காங்கிரஸ்காரர்களைக் கடுமையாகத் தாக்கக்கூடாது, கேவலமாகப் பேசக்கூடாது, தூற்றக்கூடாது என்றெல்லாம் எங்களுக்குக் கூறிவிட்டு, நீ, காங்கிரஸ்காரர்களை இவ்வளவு கடுமையாகக் கண்டித்துப் பேசுகிறாயே,
இடந்தேடிகள்
பணம்பிடுங்கிகள்

என்றெல்லாம் கேவலமாகப் பெயரிட்டு அழைக்கிறாயே, என்றுதானே, தம்பி, கேட்கிறாய். நியாயமான கேள்வி. விளக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.
இடந்தேடிகள்
பணம்பிடுங்கிகள்

என்பவைகள், கடுமையான வார்த்தைகள், கேவலமான சொற்கள், இழிமொழிகள், இல்லை என்று கூறவில்லை. ஆனால், இப்படிச் காங்கிரஸ்காரர்களைத் தூற்றும் நிலைக்கு நான் கீழே இறங்கவில்லை; இறங்கவும் மாட்டேன். இப்படியெல்லாம் பெயரிட்டு அழைக்கத்தக்கவிதமான கண்டனத்தை, கடுமொழியை, காங்கிரசார் மீது நான் வீசவில்லை. வீசியவர், விவரம் தெரியாதவரும் அல்ல; காங்கிரசுக்குப் பகைவரும் அல்ல; எதுவோ கிடைக்குமென்று எதிர்பார்த்து ஏமாற்றமடைந்து எரிச்சல் மூட்டப்பட்டவரு

முயன்றால் முடியும்

மல்ல; நல்ல நிலைமையிலே உள்ளவர்; தரம் உயர்ந்தது; பதவி உயர்வானது; ஆராய்ந்து பொறுப்புணர்ச்சியுடன் பேசக்கூடியவர்; பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவின் நேரடியான நிர்வாகத்திலே உள்ள வெளிநாட்டு விவகாரத் துறையிலே பொறுப்பேற்றுள்ளவர்; நேருவுக்குத் துணையாக இருப்பவர்; துணை அமைச்சர்; இலட்சுமி மேனன் அவர்களின் பேச்சிலே இருந்து எடுத்தவைகளே,

இடந்தேடிகள்

பணம்பிடுங்கிகள்

எனும், கருத்துவிளக்க மொழிகள்! நானாவது அவ்வளவு துணிந்து, காங்கிரசாரைத் தூற்றுவதாவது!

அம்மையார், காங்கிரஸ் கட்சிதான்; இப்போதும்.

வீண் தகராறுகளில் தம்மைச் சிக்கவைத்துக் கொள்பவருமல்ல; எவரையும் எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்று பேசும் இயல்பு உள்ளவருமல்ல. அநேகமாக, தானுண்டு தன் வேலை உண்டு என்று இருப்பவர். அப்படிப்பட்ட இலட்சுமி மேனன், அவர்களுக்குத்தான் என்ன கடுங்கோபமோ தெரியவில்லை, மிகக் கடுமையாகத் தாக்கியுள்ளார், காங்கிரஸ் கட்சியினரை — நேருவை நீக்கிவிட்டு; பிறரை.

காங்கிரசைவிட்டு வெளியேறி வெகுண்டு பேசிய வார்த்தைகளும் அல்ல. இருக்கும் கட்சியிலேயே தானோர் அதிஅற்புத மேதை என்ற ஆணவம் பிடித்தலை பவரும் அல்ல அம்மையார். எனினும், காங்கிரஸ்காரர்களைப்பற்றி, காங்கிரசுக்குப்பலஆண்டுகளாக எதிர்ப்புக் காட்டியவருபவர்கள் கூடச் சொல்லத்தகுதியாத கண்டன மொழிகளை வீசுகிறார்; காரணங்களும் மிகப் பொருத்தமாகக் காட்டுகிறார்.

கேட்கும்போதே காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்கு ஆத் திரம் பீறிட்டு எழும்; கண்களிலே கனலும் புனலும் ஒருசேரக் கிளம்பும். பிய்த்து எறிந்துவிடவேண்டும் என்று கோபம் உண்டாகும்.

இடந்தேடிகள்

பணம்பிடுங்கிகள்

பத்தாம்பசலிகள்

என்றெல்லாம் இழிமொழி கூறினவர் மட்டும், காங்கிரசல்லாதாராக இருந்திருப்பின், இந்நேரம், காங்கிரஸ் பெருந்தலைவர்கள், பூமிக்கும் ஆகாயத்துக்குமாகக் குதித்திடுவர்; மந்திரி சுப்ரமணியத்தைப் போன்ற அரைகுடமாக இருப்பின், இதற்குள் 'சவால்கள்' பிறந்திருக்கும். ஆனால், எவ்வளவு வெட்கம், வேதனை, ஆத் திரம் பிறந்தாலும், பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டி இருக்கிறது; ஏனெனில், கண்டனச் சொற்களைக் கூறினவர், காங்கிரஸ் கட்சியினர், அமைச்சர், நேருவுக்குத் துணை அமைச்சர். எனவே,

வாய் பொத்திக் கிடக்கிறார்கள்! வேறு வழி! அம்மையார், ஒளிவு மறைவுஇன்றி, அச்சம் தயை தாட்சணியத்துக்குக் கட்டுப்பட மறுத்து, உண்மையை, விளைவு பற்றிய கவலையற்று எடுத்துப் பேசுகிறார்கள். காரணங்களை அழகுற எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். என் செய்வார் காங்கிரஸ் தலைவர்கள்—தொண்டர்கள்! மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் இருக்கிறார்கள்.

பொதுத் தேர்தலுக்காகக் காங்கிரஸ் கட்சி, சல்லடம் கட்டிக்கொண்டு, சங்கநாதம் எழுப்பிக்கொண்டு, சந்துமுனைச்சிந்து பாடுவோரில் இருந்து, சந்தைக்கடை தரகு வியாபாரிபோலப் பேரம் பேசிக்கொண்டு சோரம் போகத் தயாராக இருக்கும் பேர்வழிகள் வரையில் படை திரட்டித் தயாராக வைத்துக்கொண்டு, இருக்கும் நேரமல்லவா!!

தயாரிக்கப்பட்ட மாலையைக் கழுத்திலிருந்து கணுக்கால் வரையில் தொங்கத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு, 'தேசபக்தர்கள்' பட்ட கஷ்டநஷ்டங்களை, சிதம்பரனார் செக்கிழுத்ததை, குமரன் மண்டை உடைந்ததை, கொடிய அடக்குமுறைக்குப் பலியானதைக் காங்கிரஸ் பேச்சாளர்கள் எடுத்துக்கூறி, 'அப்படிப்பட்ட காங்கிரஸ் கட்சியின் அபேட்சகர் இவர்'—என்று அர்ச்சனை செய்வதைக் கேட்டு அகமகிழும் நேரம்! அமைச்சர் வேலை நிச்சயம் கிடைக்குமா, முழு அமைச்சரா, குட்டி அமைச்சரா, ஏதாகிலும் கிடைக்குமா என்று ஆருடம் பார்க்கும் நேரம்! அவர்களே கேட்டு ஆச்சரியப்படும்படி, துதிபாடகர்கள், கட்டணம் பெற்றுக் கொண்டு, புகழுரைகளைப் பொழியும் நேரம். அப்படிப்பட்ட நேரத்தில், இப்படிப்பட்ட தூற்றல் கணைகளை அம்மையார் தொடுப்பது, தம்பி! பருவமங்கையின் கழுத்தில் தாலிகட்டப் போகும்போது, மாப்பிள்ளைக்குக் 'காக்காய் வலிப்பு' வருவதுபோலவும், சீனியுடன் பிஸ்தா பருப்பும், குங்குமப் பூவும் போட்டு, காய்ச்சி வெள்ளிப் பாத்திரத்திலே ஊற்றி, காலில் சதங்கை கொஞ்சிட, கண்களில் கனிவு ஒழுகிட, அன்னநடை நடந்துவரும் ஒரு சின்ன இடைக்கிளி மொழியாள் து, ஒரு முழுங்கு பருகும்போது, பாலில், செத்துக்கிடக்கூடாது பூச்சி இருப்பது கண்டால், எப்படிக் குமுட்டுமோ, அது போலவும் அல்லவா இருக்கும்.

கொண்டாட, புகழ்பாட, கொடி தூக்கிகள் கும்பல்கும்பலாகக் கிளம்பியுள்ள நேரம் பார்த்தா, அமைச்சர் வேலை பார்க்கும், அமைதியான இயல்பு படைத்த திருமதியார் இலட்சுமிமேனன், இப்படிப்பட்ட, அருவருப்புத் தரத்தக்க இழி மொழிகளை வீசுவது!! பரிதாபம்! பரிதாபம்!!

மாப்பிள்ளையைக் காணோமே; வழிதவறிவிட்டதோ? என்று கேட்டுப் பதறிநிற்கும் மாமனாடம், 'பார்த்தேன்

உமது மாப்பிள்ளையை! பாதையில்! படுத்து உருண்டு கொண்டிருந்தார் சாக்கடை ஓரத்தில்! கேட்கப்போனால், இது பன்னீர்க்குளம் என்கிறார்!!” என்று ஒருவர் சொன்னால், மாமனார் மனம் எப்படிப்பதறும். அவ்வளவுக்குப் போவானேன், தரமான மா ம பழம் என்று எண்ணி வாங்கிச் சுவைத்திடும்போது, ஒருபக்கம் புளிப்பாகவும், மற்றொருபக்கம் வெம்பலாகவும், முழுதும் நாராகவும் இருந்தால், மனம் என்ன பாடுபடும்!

அதுபோல, மாலைபும் மரியாதையும், மக்கள் ஆதரவும் பெறத்துடிக்கும் நேரத்தில், தியாகிகள்! தீரர்கள்! ஊருக்கு உழைக்கும் உத்தமர்கள்! என்று வாழ்த்துரைகளைப் பெற்று மெய்மறந்துகிடக்கும் வேளையில்,

இடந்தேடிகள்
பணம்பிடுங்கிகள்
பத்தாம்பசலிகள்
வேடதாரிகள்
கபடர்கள்
சுயநலப்புலிகள்

என்றெல்லாம் பொருள்பட, அதே காங்கிரஸ்கட்சியைச் சேர்ந்த மிகப் பொறுப்பான பதவியில் உள்ள அம்மையார், திட்டவட்டமாகக் கூறிடக் கேட்டால், எப்படி இருக்கும் ‘அரசியல் அந்தஸ்து’ தேடிக்கொண்டிருக்கும் காங்கிரசாருக்கு!

போகட்டும், பொதுமக்கள் மட்டும், பாவம், என்ன நினைப்பார்கள்?

பேச்சாளர்களும் எழுத்தாளர்களும், காங்கிரசில் உள்ளவர்களைப்பற்றி,

உண்மைத் தொண்டர்கள்
ஊருக்கு உழைப்பவர்கள்
தியாகச் செம்மல்கள்
தீரமிக்கவர்கள்

என்று பலபடப் புகழக்கேட்டு, இவ்வளவு பேர்கள் புகழ்ந்து பேசுவதால், காங்கிரசில் உள்ளவர்கள், தகுதியுள்ளவர்களாக, தன்னலமற்றவர்களாக, தொண்டாற்றக் கூடியவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள் என்று பொதுமக்கள் ஒருகணம் மயங்கும் நேரமாகப்பார்த்து, அம்மையார், சவுக்கடிகொடுக்கிறார்களே,

ஆளுக்கேற்ற பேச்சுப் பேசுவோர்
அகப்பட்டதைச் சுருட்டுவோர்.

உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவோர்,

கட்சி வளர ஏதும் செய்தறியாதார்!
காரியவாதிகள்!

என்றெல்லாம்!!

மெத்தக் கஷ்டப்பட்டுப் பெரும்பொருளும் செலவிட்டுக் காங்கிரசார் பொதுமக்களிடம் செல்வாக்குத் தேடும் நேரமாகப்பார்த்து, இந்தக் காலத்துக் காங்கிரசார் கபடர், கசடர், என்று காங்கிரஸ் அமைச்சராகப் பணிபுரியும் பொறுப்புள்ளவர் பேசிடக்கேட்டால், பொதுமக்கள் மனமும் படபடவெனத்தானே அடித்துக் கொள்ளும். இவர்களைப்போய், காந்திய வழிவந்தவர்கள், ஊருக்கு உழைக்கவரும் உத்தமர்கள், தன்னலமற்ற பெரியோர்கள், தகுதியாவும் பெற்றவர்கள் என்று, நாம் இது நாள் வரை எண்ணிக்கொண்டிருந்தோமே,

இப்போதல்லவா தெரிகிறது இவர்களின் உண்மை வடிவம்! — என்றுதானே எண்ணிக்கொள்வார். அதிலும் இது தேர்தல்நேரம்; எடைபோடும் நாட்கள்; ‘மாத்து’ கண்டுபிடிக்கும்காலம்! அப்படிப்பட்ட காலத்திலே, மிகக் கேவலமான எண்ணிக்கொண்டவர்கள். நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுபவர்கள் இன்றுள்ள காங்கிரசார் என்று இலட்சுமிமேனன் கூறுவது, காலதிலே நாராசம் காய்ச்சி ஊற்றுவதுபோலல்லவா இருக்கும்.

நாட்டிலே நல்ல திட்டங்கள்வேண்டும், மக்கள் சுகப்படவேண்டும், வாழ்வு துலங்கவேண்டும், வஞ்சகம் வீழ்ந்துபடவேண்டும், வலியோர் எளியோரை வாட்டி வதைத்திடும் கொடுமை ஒழிக்கப்படவேண்டும், அதற்கு ஏற்றமுறையிலே ஆட்சிமுறை அமையவேண்டும் என்பதற்காக, எதிர்வரிசை நின்று, சொந்தத்துக்கு ஒரு சுவையும் பயனும் எதிர்பார்க்காமல், மனதிற்குச்சரி யென்று பட்டதை, மரியாதை கலந்த உறுதியுடன் நாம் எடுத்துச்சொல்கிறோமே, தம்பி! என்னென்ன ஏசிப் பேசுகிறார்கள், எவரெவரை விட்டுப் பேசவைக்கிறார்கள், அங்கம் அங்கமாக வர்ணிக்கிறார்கள், பரம்பரைகளை ஆராய்கிறார்கள், பழிச்சொற்களை வீசுகிறார்கள், பற்களை நறநறவெனக் கடிக்கிறார்கள், தாவித் தாவித் குதிக்கிறார்கள், காங்கிரசார்-தலைவர்கள் வரிசையிலே உள்ளவர்களேகூட; பார்க்கிறோம். இதோ அம்மையார், செம்மையாகக் கொடுக்கிறார்களே, சவுக்கடி, வாய்திறக்கிறார்களா! முடியுமா!! எல்லா ரோஷமானமும் ஆத்திரம் ஆர்ப்பரிப்பும், நம்மை நோக்கித் தான் பாய்கிறதே தவிர, பத்தாம்பசலி என்கிறார், படுமோசம் என்கிறார், சுயநலமிகள் என்கிறார், சுகபோகிகள் என்கிறார், கொள்கை தெரியாதார் என்கிறார், கூடிக் குடிகெடுக்கிறார்கள் என்கிறார், அம்மையார்; ஒரு வார்த்தை, ஒரு களைப்பு, ஒரு இருமல், தும்மல்! கிடையாது! சுருண்டு சுருண்டு கீழேவிழும் அளவுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார் அம்மையார்; துடைத்துக்கொண்டு, அதை எங்கே நாம் பார்த்துவிடுகிறோமோ என்று கவலைப்பட்டுத் தழும்புகளை மறைத்துக்கொள்கிறார்களே தவிர, எங்கையா இப்படிக் கேவலமாகப் பேசுவது? எப்படிப் பேசலாம்? எப்படிப் பொறுத்துக்கொள்வோம்? ஏன் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்? என்று கேட்கும் துணிவு இருக்கிறதா! எப்படி இருக்கமுடியும்! அம்மையார்தான், புட்டுப்புட்டுக் காட்டுகிறார்களே! கிளறினால், மேலும் பல வெளிவந்துவிடுமே என்ற கிலி! எனவே தான் வாயடைத்துக்கிடக்கிறார்கள்.

இருந்தபோது சாமரம் வீசியவர்கள், விலகி இழிமொழி கக்கினால், அதைச் சிந்தாமல் சிதறாமல், பிடித்துக்கொண்டுவந்து சந்தைக் கடையிலே கூவிக் கூவி விற்கிறார்களே, காங்கிரசார், நம்மைக் கேவலப்படுத்தி; இலட்சுமிமேனன் தரும் வார்த்தைகள், நற்சான்றுப் பத்திரங்கள் என்று கருதுகின்றனரா!!

நம்மைவிட்டு விலகியோர், நாடிப்பெற்ற கொள்கையை வெறுத்தோர், பழிசுமத்தி, இழிமொழி பேசிப் பகைகக்கித், தங்கள் போக்குக்குச் சமாதானம், விளக்கம் தேடிக்கொள்கிறார்கள். அவர்கள் நம்மைப் பகைத்துக் கொண்டதால் பேசித்தீரவேண்டியது என்ற தர்க்குறைவான முறை காரணமாக, கடுமொழி பேசினால், பார்! பார்! போடுபோடென்று போடுகிறார்!

கேள்! கேள்! கொடு கொடு என்று கொடுக்கிறான் என்று கூவுகிறார்கள், கூத்தாடுகிறார்கள், இதே காங்கிரஸ்காரர்; கூட இருந்துகொண்டே குட்டுகிறார், குடைகிறார், இடிக்கிறார், உடைக்கிறார், மானத்தைப் பறிக்கிறார், யோக்கியதைகெட்ட தனத்தை அம்பலமாக்குகிறார் இலட்சுமி மேனன்; திருடனைத் தேள் கொட்டியது போலல்லவா, திருதிருவென்று விழித்தபடி இருக்கிறார்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள்.

இலட்சுமி மேனன் சொல்லியது பொதுமக்கள் காதுக்கு எட்டாமல் இருக்க என்னென்ன செய்யலாம் என்று தந்திரமுறையைக் கையாளுகிறார்களே ஒழியப் பொங்கி எழுகிறார்களா? முடியுமா? அச்சம்! இப்படிப் பேசலாமா என்று கேட்க ஆரம்பித்து, அம்மையார், நான் சொல்வதை மறுத்துப்பேச வக்கிருந்தால் பேசுங்கள் என்று கூறிக் 'குரங்குப் புண்'னாக விஷயம் ஆகி விடப்போகிறது என்ற அச்சம். நல்லவேளை இந்த அம்மையார், பொதுப்படையாகப் பேசினார்கள்; ஊரும் பேரும் சொல்லி மேலும் மானத்தைப் பறிக்காது விட்டு வைத்திருக்கிறார்களே, அதுவரையிலே இலாபம், என்ற நினைப்பிலே இருக்கிறார்கள்.

காங்கிரஸ் கட்சி தவிர, தரமான, தகுதியான கட்சியே கிடையாது; அதிலே உள்ளவர்கள் மட்டுமே ஆளப்பிறந்தவர்கள், ஆளத் தெரிந்தவர்கள்; மற்றவர்களுக்கு ஏதும் தெரியாது, தன்னல மறுப்பும் கிடையாது என்று, மேடையிலே நின்று, மார்தட்டிப் பேசுகிறார்கள் காங்கிரசார். அதிலும் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பேசுபவர்களுக்கும் காங்கிரஸின் தியாகச் செயல் நிரம்பிய வரலாற்றுக்கும் தொடர்பே இல்லாமலிருக்கிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு உரத்த குரலில், உறுதிகாட்டி, உருட்டி மிரட்டிப் பேசுகிறார்கள்.

திடீரென்று கேட்டால், தண்டி என்பது ஊரின் பெயரா, ஆளின் பெயரா என்றுகூடச் சந்தேகப்பட்டுக் குழம்பும் காங்கிரஸ்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்.

ரவுலட் சட்டம் தெரியுமா என்று கேட்டுப்பார், தம்பி! புத்தம்புதுக்கதர் ஆடையை! விவரம் தெரியாமல் விழிப்பார்கள்! மகமதலி சவுக்கதலி தெரியுமா? தெரியாது! பாஞ்சாலத்திலே வீர மரபு ஏற்படுத்திய லாலா லஜபதிராய் வாழ்க்கை வரலாறு தெரியுமா? தெரியாது! வேறு என்ன தெரியும்? மந்திரியிடம் பேசிக் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொடுக்கக்கூடிய தரகர் யார்? அவருக்கு என்ன தரவேண்டும்? என்பது தெரியும்! எந்தத் தொகுதியில் எந்த ஜாதி மக்கள் அதிகம்? அது தெரியும்! மயக்குவதா மிரட்டுவதா அந்த மக்களை? அது தெரியும்! காங்கிரஸ் நடாத்திய வீரப் போராட்டங்கள், விடுவிறப்பான சம்பவங்கள், எதுவும் தெரியாது.

அப்படிப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கையே இன்றைய காங்கிரஸில் அதிகம்! அந்த எண்ணிக்கை வேகமாக வளர்ந்தும் விட்டது. அதுகண்டுதான், ஒரு நல்ல கட்சி, நாட்டுக்கு விடுதலை பெறப் பாடுபட்ட கட்சி, சபர்மதி முனிவர் என்று சான்றோர் போற்றிய காந்தியார் வளர்த்த கட்சி, இன்று இந்தக் கதிக்கு வந்துவிட்டதே என்று மனம் குமுறி, மனதில் உள்ள பாரத்தைக் குறைத்துக்கொள்வதுபோல, இலட்சுமி மேனன் அவர்கள் அவ்வளவு வெட்டவெளிச்சமாக்கிவிட்டார் உள்ள ஊழல்களை!

அதுசரி அண்ணா! இலட்சுமி மேனன் எப்போது அப்படிப் பேசினார்கள்? எங்கே பேசினார்கள்? காங்கிரஸில் உள்ளவர்கள், என்னைக் குடைந்து எடுப்பார்களே!

உங்கள் அண்ணாத்துரை கூறுவது அண்டப்புருஷ என்பார்களே! நான் என்ன பதில் அளிக்க?—என்று கேட்கத் துடிக்கிறாய்—தெரிகிறது தம்பி! கூறுகிறேன், விவரம், தெரிந்துவைத்துக்கொள்.

பத்து நாட்களுக்கு முன்பு நாகபுரியில் காங்கிரஸ் ஊழியர் கூட்டம் நடைபெற்றது. நாகபுரி நகர காங்கிரஸ் குழுத் தலைவர், தலைமையில்! அதிலே தான் அம்மையார், இலட்சுமி மேனன் இன்றைய காங்கிரசாரின் போக்கை அம்பலப்படுத்திக், கடுமையாகக் கண்டித்துப் பேசினார். ஆங்கிலப் பத்திரிகையான "Times of India" டைம்ஸ் ஆப் இந்தியாவில் விரிவாகவே வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

அம்மையார் அருளிய மணிவாசகங்களிலே சில கூறவா?

"நேரு ஒருவர் மட்டுமே காந்திய வழியைக் கடைப்பிடிக்கிறவர்; மற்றக் காங்கிரசாரில் மிகப் பெரும்பாலோர், காந்திய வழி நடப்பதாக ஆணையிடுகிறார்கள். ஆனால், அவர்கள், இந்தியாவில் உள்ள பிற்போக்குச் சக்திகளின் பிரதிநிதிகளாகவே உள்ளனர்."

கபடர்! காதகர்!—எனும் கடுமொழிகள், அம்மையாரின் இந்தப் பேச்சிலே தொக்கி நிற்கின்றன என்பதைப் புரிந்துகொண்டாயல்லவா?

காந்தியத்தின்மீது ஆணையிடுகிறார்கள்.

பிற்போக்குத்தனத்தின் பிரதிநிதிகளாக இருக்கிறார்கள். மிகப்பெரும்பாலான காங்கிரஸ்காரர்.

உள்ளொன்றுவைத்துப் புறமொன்று பேசுவதல்லவா, இது. நயவஞ்சகம், வெளிவேடம், ஏய்ப்பது, என்றெல்லாம் கூறலாமல்லவா, இந்தக் கருத்தைச் சுருக்கமாகக்காட்ட. நான் தம்பி! அவ்வளவையும் விட்டு விட்டு, 'பத்தாம்பசலி' என்று மட்டுமே குறித்துக்காட்டினேன். சொல்வதென்றால் இன்னும் நிரம்பச் சொல்லலாம்.

காந்தியத்தின்மீது ஏன் ஆணையிடுகிறார்கள்? பிறகு ஏன் பிற்போக்குச் சக்திக்குத் துணைநிற்கிறார்கள்?

காந்தியத்துக்கு மக்களிடம் நிரம்பச் செலவாக்கு இருக்கிறது; எனவே, தாங்கள் அதன்வழி நடப்பதாக ஆணையிட்டால், மக்கள் தங்களை நம்புவார்கள், ஆதரவு தருவார்கள்! அதிலே கிடைக்கும் ஆதாயத்தைப் பெறலாம் என்ற எண்ணம். இது சுயநலமல்லவா? மக்களை நயவைத்துக் கழுத்தறுப்பது அல்லவா? வெளிவேஷம் போட்டு மக்களை ஏய்ப்பதல்லவா?

நானா கூறுகிறேன்? இலட்சுமி மேனன்!

நயவஞ்சகம், வெளிவேஷம் போடுபவர், பத்தாம்பசலிக் கொள்கையுடன் குலவுபவர், ஒருவர் இருவர் அல்ல! அம்மையார் கூறுகிறார், நேரு நீங்கலாக உள்ள காங்கிரஸ்காரர்களில் மிகப்பெரும்பாலானவர்கள், இப்படிப்பட்டவர்கள், என்று.

அப்படிப்பட்ட காங்கிரஸ் கட்சிதான், நாடு ஆள நான்களன்றி வேறு எவருளர்? எவருக்கு உண்டுஅந்தத் தகுதி என்று எக்காளமிடுகிறார்கள்; கேட்கப்போனால், சவால்விடுகிறார் சுப்ரமணியனார்!!

மானம் போகக்கூடாது மிகப்பெரும்பாலான காங்கிரஸ்காரர்கள் நயவஞ்சகர்கள் என்ற பொருள்பட அம்மையார் பேசிடக்கேட்டு; நம்மீது பாய்கிறார்கள்!!

அம்மையார், காரணம் காட்டாமலிருந்தால், தாற் றித் திரிகிறார்கள் என்று கூடச் சொல்லிவிடலாம். ஆனால், தக்க காரணம், விளக்கம் அளித்திருக்கிறார்கள்.

“நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே ஏற்பட்டிருக்க வேண்டிய சமுதாய சீர்திருத்தத்துக்கான முற் போக்கான சட்டங்கள், பாராளுமன்றத்திலே கொண்டுவரப்படும் போதெல்லாம் காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள்தான், முன்னால் நின்று அவை களை எதிர்த்து வந்தனர். என் உள்ளம் வெதும்பு கிறது.”

எப்படி இருக்கிறது, தம்பி! பத்தாம்பசலிகள் என்று நான் குறிப்பிட்டேனே, தவறு? முற்போக்கான சட்ட திட்டங்கள் வருகிறபோது, காங்கிரசில் இருந்து கொண்டு எதிர்க்கிறார்கள் — நியாயமா? இவர்களா, நாடாளுத் தகுதிபெற்ற கட்சியினர்! இப்படிப்பட்டவர் களைக் கொண்டுள்ள கட்சியா மக்களை வாழவைக்கும் கட்சி?

என் உள்ளம் வெதும்புகிறது என்று அம்மையார் மட்டுமா, அறிவுத் தெளிவுள்ள, முற்போக்குக் கருத் துள்ள அனைவரும் தான் கூறவேண்டி இருக்கிறது. ஆனால், இப்படிப்பட்ட நயவஞ்சகர்களில் இருந்தல் லவா ‘ஆளவந்தார்கள்’ பொறுக்கி எடுக்கப்படு கிறார்கள்.

- அவர்களிலே பலர் கதர் கட்டுகிறார்கள்.
- ஆனால், உள்ளூர் வகுப்புவாதக் கட்சிகளான, ஜனசங்கம், இந்துமகா சபை, ஆர். எஸ். எஸ்— போன்றவைகளிடம் அன்பும் அபிமானமும் கொண்டுள்ளனர்; அவைகளுக்குக் கட்டுப்படு கின்றனர்.

கட்டுவது கதர்! கனிவு காட்டுவது காட்டுமுறை விரும் பும் கட்சிகளுடன்! கதர் கட்டுவது எதற்கு? ஊராரை மயக்க! மகாத்மாவின் தொண்டர்கள், தூயவர்கள் என்று பிறர் நம்பிக்கொள்ளும்படிச் செய்ய! ஆனால், உண்மையில்? வகுப்புவாதக் கட்சிகளுடன் குலவு கிறார்கள்.

தம்பி! கபடர்கள் என்று கூறினேன்—தவறு?

பணம்பிடுங்கிகள் என்று நான் குறிப்பிட்டது, பல ருக்குச் சற்றுக் கடுமையான மொழி என்று தோன்றக் கூடும். ஆனால், பொருத்தமில்லாமல் கூறிடவில்லை என்பதை அமைச்சரின் மற்றோர் மணிமொழி கேட் டால், புரிந்துகொள்வார்கள்.

காங்கிரஸ்காரர்களும் காங்கிரஸ் கமிட்டிகளும் பணத்தை நாடும் போக்கு, வளர்ந்தபடி இருக் கிறது. விடுதலைப் போரிலே வீரத் தியாகம் புரிந் தவர்களைப் புறக்கணித்துவிட்டுக் காங்கிரஸ் கமிட்டிகளுக்குப் பணம் கொடுக்கக்கூடியவர்களைக் காங்கிரஸ் கமிட்டிகள் ஆதரிக்கின்றன.

இது தேர்தலுக்கு ‘அபேட்சகர்களை’ப் பொறுக்கிறார்களே, அதிலே வெட்டவெளிச்சமாகத் தெரிகிறதல் லவா? தொண்டர்கள், தூயவர்கள், தியாகிகள், இவர் கள் சீந்துவாரற்றுப் போய்விட்டார்கள்; பணம் பந்தி யிலே என்று ஆகிவிட்டது என்று அம்மையார் வேத னைப்படுகிறார்கள்.

முன்பெல்லாம் ஆக்க வேலைகளிலே ஈடுபடு வார்கள். இப்போதைய காங்கிரசார் சில்லறைச் சண்டைகளிலே மூழ்கிக் கிடக்கின்றனர். நாட்டு முன்னேற்றத்துக்கான திட்டங்களில் அக்கரை காட்டுவதில்லை. காங்கிரஸ் துரைத்தனம், மக்கள்

நல்வாழ்வுக்காக என்னென்ன செய்திருக்கிறது என்பதைக் கிராம மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல் லும் செயலில் ஈடுபடுவதில்லை.

எப்படி ஈடுபட அவர்களுக்கு மனம் வரும்? அவர்கள் அதற்கா சேர்ந்தனர் காங்கிரசில்? காந்தியப் போர்வை யில் இருந்துகொண்டு, அகப்பட்டதைச் சுருட்டத் திட்ட மிடுகிறார்கள்; வெளி வேஷம்; சுயநலம்; நயவஞ்சகம்!!

இரண்டு திட்டங்கள்பற்றி, மிகுந்த சிரமப் பட்டுச் செலவிட்டு அச்சடிக்கப்பட்டு, பொதுமக்க ளுக்கு வழங்கச் சொல்லி அனுப்பி வைக்கப்பட்ட கட்டுக்கட்டான புத்தகங்கள் காங்கிரஸ் கமிட்டி களில் கட்டுக்கூடப் பிரிக்கப்படாமல் கிடந்ததை என் கண்ணால் கண்டேன்.

தம்பி! இதைவிட வேதனையுடன் எவரும் பேசிட முடியாது. இப்போது எண்ணிப் பார்க்கச் சொல்லு காங்கிரசாரை நான் குறித்துள்ள ‘அடைமொழிகள்’ பொருத்தமற்றவைகளா என்று! கோபிக்காமல்! குட்டு வெளிப்பட்டுவிட்டதே என்று ஆத்திரப்படாமல், யோசித்துப் பார்க்கச்சொல்லு. இந்தக் குற்றச்சாட்டு களைக் கூறுபவர், வேறுகட்சி அல்ல; காங்கிரஸ்! ஏனோ தானே அல்ல! துணை அமைச்சர்!

மகாராஷ்டிரம் சென்றிருந்தார்களாம் அம்மையார்! அங்கு, தகுதியுள்ளவர்களைக் காங்கிரஸ் சார்பில் தேர்த லுக்கு நிறுத்தாமல், கசடர்கள், காதகர்கள், கர்ட்டிக் கொடுப்பவர்கள், நேற்றுவரை காங்கிரசை எதிர்த்தவர் கள் ஆகியோர் தேர்தலுக்குக் காங்கிரஸ் அபேட்சகர் களாக நிறுத்தப்பட இருக்கிறார்களாம். பயங்கரமாக இருக்கிறது என்கிறார், இலட்சுமிமேனன்.

மகாராஷ்டிரத்தில் மட்டுமல்ல, எங்கும் இதேதான்.

பணம் இருக்கவேண்டும் நிரம்ப! எப்படிச் சேர்த்த பணமாக இருந்தாலும்கூட! கள்ளமார்க்கட் பணமாக இருந்தால், மிக நல்லது, ஏனெனில், கணக்குக்காட்ட வேண்டிய அவசியமில்லாமல் தேர்தலில் செலவழிக் கலாம். பண்பு இருக்கிறதா? பொதுத் தொண்டாற்றிப் பயிற்சி இருக்கிறதா? சட்டமன்றத்திலே பணிபுரியும் தகுதி இருக்கிறதா? இவைகளைக் கவனிக்கவே இல்லை! பணம் உண்டா? — ஏராளமாக! தாராளமாகச் செல விடத் தயாரா? அப்படிப்பட்ட வர்தான் வேண்டும்! எதற்கு? துறவியாக வாழ்ந்து, தூய்மைக்கும் வாய் மைக்கும் மதிப்பளித்த மகாத்மா வளர்த்த கட்சியைக் காப்பாற்ற! வெட்கக்கேடு இதைவிட வேறு உண்டா? ஆனால், நாட்டிலே இன்று இதைத்தானே காண்கிறோம். ஆங்காங்கு, தேர்தலில் வேட்பாளர்களாகக் காங்கிர சால் நிறுத்திவைக்கப்பட்டிருப்பவர்களின் தகுதி, திறமை, பண்பு, பயிற்சி, முன்னுள்ளதொடர்பு, இவை களைச் சற்றுப் பார்க்கச் சொல்லேன், தம்பி!

தம்பி! பார்க்கச்சொல்லேன் என்று நான் கூறுகி றேனே தவிர, இப்போதே மக்கள் இதைக்கூர்ந்து பார்த் துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள் என்பது-எனக்கும் தெரியாமல் இல்லை.

அதுமட்டுமல்ல, உண்மைக் காங்கிரஸ் தொண்டர் கள் உளம் வெதும்பித்தான் கிடக்கிறார்கள். எவரெவர் ஊர்க்குடி கெடுப்பவர்களோ அவர்களெல்லாம் காங்கிர சில் இழுத்துப்போடப்பட்டு, அபேட்சகர் ஆக்கப்பட்டு, உலா வருகின்றனர். அவர்களுக்குக் கொடிபிடிக்கும் காலமும் வந்ததே என்று வெட்கித் தலைகுனிகிறார்கள் விவரம் தெரிந்த காங்கிரஸ்காரர்கள். களத்துமேடு சுற்றினால் கால்படியாவது கிடைக்காதா என்று அலை

யும் பேர்வழிகள்போலக் கதர்போட்டுக்கொண்ட கனவான் கூடச்சென்று 'காசு' பறிக்கலாம் என்று உள்ளவர்களும் உள்ளனர். ஆனால், காங்கிரஸில் இழுத்துப் போடப்பட்டுள்ளபணக்காரர்வீட்டு வேலையாட்கள்கூடக் காங்கிரஸ்கட்சியை இன்று மதிக்கமறுக்கிறார்கள்—இவ்வளவு தீரம் குறைந்து போய்விட்டதே இந்தக் கட்சி என்று.

தம்பி! இதோ ஒரு குடிசை! சற்று உள்ளே செல்வோமா—கற்பனை உலகுதானே! யாரும் நம்மைக்காண மாட்டார்கள், வா; அஞ்சாமல்; வருகிறான் பார்! வண்டி ஓட்டும் முனியன்! மிட்டா மாணிக்கத்திடம் வேலை! அவன் மனைவி முத்தம்மா! இருவரும் பேசிக்கொள்கிறார்கள்—கேட்போம், சந்தடிசெய்யாமல், உற்றுக்கேள்:

முனியன்:-

அய்யா செய்யும் அக்கிரமம்
அய்யே! உனக்குத் தெரியாதென்று
கேலி என்னைச் செய்தாயே!
கேளடி! கேளடி! முத்தம்மா!!
நாடு மீட்டவர் நல்லவர்கள்
ஆட்சி நடத்தி வருபவர்கள்
காங்கிரசார் எனச் சொன்னாயே,
அந்தக் காங்கிரஸ்காரர்; செயல்தனை
கேளடி-முத்து! கேளம்மா!
நம்ம அய்யா வீடுவந்தார்கள்!!

முத்தம்மா:-

ஊரை ஆளும் உத்தமர்கள்
உங்க அய்யாவிடமா வந்தார்கள்?
உலகம் புகழ வாழ்பவர்கள்
உங்க அய்யாவிடமா வருவார்கள்?
நாடு மெச்ச வாழ்பவர்கள்
நாடி வருவரோ, அவரிடந்தான்?

முனியன்:-

வந்ததைக் கண்ணால் பார்த்தேண்டி!
வாய்பிளக்க நின்றேண்டி!
வந்தார் காங்கிரஸ் தலைவரெலாம்
வரிசையாகவே மாளிகைக்கு!

முத்தம்மா:-

வந்து?

முனியன்:-

வந்தா? மாலைகள் பலப்பல போட்டாரடி!
மண்டியிடக்கூடப் பார்த்தாரடி!
மானம் காத்திட வேணுமென்று
மனுக்கள் கொடுத்தார் அய்யாவிடம்
காங்கிரஸ் வெற்றி உம்கரத்தில்
கருணை காட்ட வேண்டுமென்றார்!

முத்தம்மா:-

உங்க அய்யாவிடமா?
அறுந்த விரலுக்கும் சுண்ணாம்பு
அய்யே! அவர்தர மாட்டாரே!
அடுத்த வீட்டான் வாழ்ந்திட்டால்
ஆத்தே! வயிறு எரிவாரே!
அய்யா இலட்சணம் ஊரறியும்
யார்தான் அவரை நாடிடுவார்!

முனியன்:-

எதையோ சொல்லு முத்தம்மா!
எவன் உன் பேச்சை மதிக்கிறான்!

அய்யா தேர்தலில் குதிக்கிறார்
ஆறேழு இலட்சம் செலவழிக்கிறார்!!

முத்தம்மா:-

இவரா காங்கிரஸ் கட்சியிலே
இப்ப, தேர்தலில் நிற்கிறார்?
கள்ளக் கடையை நடத்தினவர்
இந்தக் கண்ணியவான் அல்லவா?

முனியன்:-

அய்யா சொன்னார் அதைக்கூட,
அதனால் பாதகமில்லை யென்று
அடித்துப் பேசினார் பெரியவரும்.
மண்டலக் காங்கிரஸ் தலைவரடி
மந்திரிக்கும் அவர் சொந்தமடி!
கதரும் கட்டிப் பழக்கமில்லை
கண்ட பயல்களைக் காண்பதில்லை,
கண்டிப்பான பேர்வழி நான்
என்றும் சொன்னார், எஜமானர்.

முத்தம்மா:-

அய்யா சொன்னதைக் கேட்டபின்பு?

முனியன்:-

மெய்யாய்த் தாண்டி, எல்லோரும்
மேதையின் பேச்சிது என்றார்கள்!

முத்தம்மா:-

ஐயயே! இது அனியாயம்
அடிப்பவர் கொள்ளை பல தொழிலில்
அதை அனைவரும் அறிவார் தெளிவாக
அன்பும் அறமும் அவர் அறியார்
அழுத கண்ணைத் துடைத்தறியார்
எரிந்து விழுவார் எவரிடமும்
எவருக்கிவரால் உபகாரம்?
சத்திரம் சாவடி கட்டினாரா?
சாலைகள் சோலைகள் அமைத்தாரா?
சாத்திரம் கலைபல கற்றாரா?
சான்றோருடன் சேர்ந்துழைத்தாரா?
சட்டம் திட்டம் அறிவாரா?
சட்டசபையில் நின்று உரைப்பாரா?
சஞ்சலம் துடைத்திட வல்லவரா?

முனியன்:-

அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது!
ஆமாம், அவர்க்குப் படிப்பில்லை!
ஆன்றோர் பேசும் சொல்லெல்லாம்
அவர்க்குக் காதில் ஏறுது.
அய்யா உழைக்க மாட்டார்தான்!
அதனால் என்ன முத்தம்மா!
அனைவரும்கூடி ஒருமுகமாய்
உம்மால்தான் இது ஆகுமய்யா
உடனே கைஎழுத்திடும் என்றார்.

முத்தம்மா:-

இப்படியா காங்கிரசு சீரழியுது
எப்படித்தான் ஒப்பி மக்கள் ஓட்டளிப்பார்கள்?
தப்பிதங்கள் மெத்தவுமே செய்தவராச்சே
தருமம் துளிகூடச் செய்தறியாரே!

முனியன்:-

புலம்பிக்கிடடி முத்தம்மா!
அய்யா, புதுசா கதரு போட்டாச்சி!

போகுது புறப்பட்டுக் கொடிப்படையும்
போலோ பாரத் மாதாக்கீ
ஜே! ஜே! என்று கூவிக் கொண்டு.

முத்தம்மா:-

ஓட்டுக் கேட்கவா போகுது
உலக உத்தமர் வளர்த்த படை?

முனியன்:-

அய்யாவுக்கு ஓட்டு போடச் சொல்லி நேருவும்
அனைவரையும் கேட்கிறாரே
இன்னும் என்னடி?

முத்தம்மா:-

நேருவா இவருக்குப் போடச் சொல்லுறார்
நேர்மைக்கும் இவருக்கும் பகையாச்சே!
நேத்துவரை, காங்கிரசின் எதிரியாச்சே!

முனியன்:-

இருந்தால் என்ன முத்தம்மா!
இதுதான் இப்பத்திக் காங்கிரசு!!

முத்தம்மா:-

'ஓட்டு' சீட்டுள்ள மக்களெல்லாம்
உன்னைப்போல இருந்திடப் போவதில்லை
உழைப்புக்கும் உண்மைக்கும்
தோல்வி இல்லை பார்!
உங்க எஜமானருக்குப் பட்டை நாமம்தான்!
ஊர்க்குடி கெடுப்போர்க்கு ஓட்டு இல்லை
ஊராரும் காங்கிரசு பேர் சொன்னாலும்
உதயசூரியன் சின்னந்தான்
உழைப்பின் சின்னம், ஊரறியும்.
உழைக்கிற மக்கள் 'ஓட்டு' உண்மையாக
அதற்கேதான்!
ஊர்முழுதும் படைதிரட்டி
உங்க எஜமானரை நான்
தோற்கடிப்பேன்!!
'உதயசூரியன்' சின்னம்
வெற்றிபெற
உழைப்பேன் இது உறுதி
அறிந்திடு நீ!

முனியன்:-

மூளை உனக்குத்தானேடி
மொத்தமாய் இருக்குது முத்தம்மா!
நானும் உண்மை அறிவேண்டி
நாடும் தூங்கிக்கொண்டில்லை!
நம்மைப்போலப் பாடுபடும்
ஏழை மக்கள் எல்லோர்க்கும்
ஏற்ற சின்னம் அறிவேண்டி
'உதயசூரியன்' நம் சின்னம்
உழைப்போம், வெற்றி பெற்றிடுவோம்.

தம்பி! நாடெங்கும் இன்று நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும், விழிப்புணர்ச்சியின் விளைவுகளாக அமைந்துள்ள எழுச்சிமிகு நிகழ்ச்சிகளிலே, ஒன்று இது.

மக்கள் தெளிவுடன்தான் உள்ளனர், பயம்வேண்டாம்!

பணம் படைத்தோர்களைக் காங்கிரஸ் கட்சி எதற்காகப் பிடித்திழுத்துத் தேர்தலிலே கிறுத்துகிறது என்பது, 'பாமரர்' என்று ஆட்சியாளர்களால் ஏளனமாகக் கருதப்படும் மக்களுக்கும் மிக நன்றாகப் புரிந்துதான் இருக்கிறது. எனவே தம்பி! இனி உன் வேலை, ஏற்

கனவே, மக்கள் அறிந்திருப்பதை, அடிக்கடி பத்திரிகை மான முறையிலே, கவனப்படுத்தியபடி இருப்பதுதான்.

தி. மு. க.

சட்டசபை சென்று

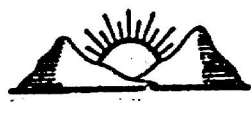
கொள்கை இழக்கவில்லை
கோணல்வழி செல்லவில்லை.

கோலேந்தும் காங்கிரசின் கோலம் கண்டு

மயங்கவில்லை

மருளவில்லை.

நாடு செழித்திடும் | நல்லாட்சிக்கான
திட்டம் சட்டம்

	வேண்டுமென வாதாடி	
	ஏழைவாழ வழிதேடி	
	ஏற்ற பொறுப்பை நிறைவேற்றி	
	விருந்து வைபவம் நாடாமல்	
	எதிர்க்கட்சியாய் பணியாற்றி	
	விதவித வடிவம் தேடாமல்	

நாடு மீட்டிட

கேடு அழித்திட

எதிர்ப்புக்கண்டு ஏளனம் கேட்டுப்
அஞ்சாமல் பதருமல்

எங்கள் தொண்டு நாட்டுக்குண்டு
எதையும் தாங்கும் இதயம் உண்டு

தென்னகம்
பொன்னகம்
ஆகிடவும்

தேம்புவோர்
நிம்மதி
பெற்றிடவும்

எல்லோருக்கும் நல்வாழ்வு எங்கும் நீதி நிம்மதி

கண்டிட நாளும் போராடி!

பணிபுரிவது நாடறியும்
அறிவொளி
பரப்பி

அரசியல்
விளக்கி

மக்களாட்சியின்
மாண்பு காத்திட

மீண்டும் அனுமதி
வேண்டி நிற்கிறோம்.

நாட்டினரே நல்லாதரவு தந்திடுவீர்

பாதை வழுவாது பணிபுரிவோம்
பாட்டாளியின் அரசு அமைப்போம்
ஏழையை வாட்டும் முதுகை முறிக்கும்
விலைவாசி வரிச்சுமைகள்

எதிர்ப்போம்
குறைப்போம்
உமதருளால்!

செல்வம் சிலரிடம் சிக்குவதும்
செத்திடும் நிலையில் மிகப்பலரும்

உள்ள கொடுமை களைந்திடுவோம்!
உறுதி தளரோம்! இது திண்ணம்!
இம்முறை செய்திட அலுவல்கள்
ஏராளம்—குவிந்திருக்குது.

தொண்டுகள் புரிந்திட அனுமதிதந்து
எமை வாழ்த்துவீர், தோழர்களே!

திருவிடம் விடுபட!
தீமைகள் பொடிபட!

தி.மு.க. தொண்டு
நாட்டுக்கு என்றும் உண்டு!

தம்பி! இதை நாடெங்கும் உள்ளவர்கள் அறிந்திடச்
செய்—பார் பிறகு, எங்கெங்கும், ஆதரவு பெருகி
வருவது காண்பாய். காங்கிரசாட்சியின் கேடுபாடுகளை
மக்கள் அறியாதிருக்கிறார்கள் — பொருளை வாரி
இறைத்து ஓட்டுப் பெற்றுவிடலாம் என்று மனப்பால்
குடிக்கிறார்கள், மமதையால் நிலைமையை உணர
மறந்துவிட்ட காங்கிரஸ் பெருந்தலைவர்கள். ஆனால்,
மக்கள், ஏமாளிகளுமல்ல; மனதிலே உள்ளதை
அப்படி அப்படியே கொட்டிக்காட்டும் பழக்கமும் அவர்
களுக்குத் தெரியாது. நல்ல தீர்ப்பளிக்க அவர்கள்
தவறமாட்டார்கள் என்பதை நான், நாடு சுற்றி நித்த
நித்தம் கண்டு வருகிறேன். எங்கு சென்றாலும், மக்கள்
முகத்திலே ஒரு ஏக்கம் — வார்த்தைகளிலே துக்கம்—
வாழ்விலே தடுமாற்றம்—இவைதான் தென்படுகின்றன.
பொறுப்புணர்ச்சியும் பொறுமைக் குணமும் மிகுந்த
வர்களாக நம் நாட்டு மக்கள் இருப்பதனால் மட்டுமே,
இவ்வளவு அலங்கோலம் நாட்டிலே நெளிந்துகொண்
டிருக்கும் நிலையிலேயும், புரட்சி இங்கு வெடித்துக்
கொண்டு வெளிக்கிளம்பவில்லை. ஆகவே, நமக்கு
ஆபத்து இல்லை என்று எண்ணி இறுமாந்துகிடப்பவர்
களின் ஆதிக்கம், பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே
பேய்க்காற்றால் சாய்க்கப்பட்ட நெடுமரம்போலாகப்
போகிறது. நான் காணும் கிராமத்தார்கள்,—பெரியவர்
களின் முகம், பார்வை, பேச்சு, என்ன கூறுவதாக
எனக்குத் தோன்றுகிறது, தெரியுமா, தம்பி!

காத்திருந்தேன்! காத்திருந்தேன்
காலமெல்லாம் காத்திருந்தேன்,
கஷ்டமெல்லாம் காங்கிரசால் தீருமென்று
காத்திருந்தேன்!

வாயைக்கட்டி வயிற்றைக் கட்டி
வரிகளெல்லாம் கொடுத்துவிட்டேன்,
வாழ்வில் சுகம் வருமென்று ஆவலோடு
காத்திருந்தேன்!

வருஷம் பதினைந்துமாச்சு
வந்த சுகம் ஒன்றுமில்லை

வாடுகிறேன் ஓடாகி, மாடாக நான் உழைத்தும்!
கள்ளமார்க்கட் கழுகு கண்டேன்
அவை கதர் உடை போடக்கண்டேன்
கொள்ளை இலாபக்காரர்கூடி, கொடி
பிடிக்கும் காட்சி கண்டேன்.
கரையான் புற்றெடுக்க, கருநாகம் புகுவதுபோல்
காந்திமகான் வளர்த்த கட்சி, கபடர்
குகை ஆகக் கண்டேன்.
கள்ளக் கும்பிடுகள் போட்டுக்
காங்கிரசார் வந்து நின்று
'ஓட்டு' கேட்கிறார்கள் என்னை
ஓட்டாண்டி ஆக்கிவிட்டு!
பட்டதெல்லாம் போதுமய்யா
படமுடியாதினித்துயரம்
பாட்டாளி ஓட்டு இனி உனக்கில்லை
போ! போ! என்றேன்.
பாடுபடும் தோழர்களே! பாங்காக நாம் வாழ,
பாடுபடும் தி.மு.க. நம் கட்சி; அதனாலே
பரிந்தளிப்போம் ஓட்டுகளை
உதயசூரியனுக்கே!

ஆனால் அண்ணா! மந்திரிகள் பம்பரம்போலச்
சுழன்று வருகிறார்களே மக்கள் மனது மாறிவிடாதா?
மயக்கமொழி பேசுவார்களே—மக்கள் உறுதி குலைந்து
விடாதா? வீடுவீடாக வருகிறார்களே, விவரமறியாத
மக்கள் அதை மிகப்பெரிய 'தியாகம்' என்று எண்ணி
ஏமாந்துவிடமாட்டார்களா என்றெல்லாம் உனக்குக்
கேட்கத் தோன்றும். தம்பி! நானும் அது குறித்துக்
கேட்டுப்பார்க்காமல் இல்லை. கண்டால் கலிதீரும்,
என்று எண்ணும் நிலையிலே மக்கள் இல்லை. உயிரோடு
இருக்கிறார்களா, ஓட்டுப் போடவேண்டியவர்களாயிற்றே
என்ற நினைப்புடன் தான் அமைச்சர்கள் வருகிறார்கள்—
வேறு உருப்படியான உதவி செய்யும் உள்ளத்துடன்
அல்ல என்பதை மக்கள் உணருகிறார்கள். பேச
மாட்டார்கள்! அதற்கென்ன ஆகட்டும் என்பார்கள்!
ஆனால், அமைச்சர் வந்துபோனால், அல்லல் போய்
விடும் என்று அவர்கள் எண்ணவில்லை. ஏன்?
மந்திரிகளை, வரவேற்று, ஒருபலனும் இதுவரை காண
வில்லையே! அதே மந்திரிகள்தானே வருகிறார்கள்.
வந்து வந்து போகிறார்கள்! வாயைக்கட்டி வயிற்றைக்
கட்டி வரி கட்டும் மக்கள், வறுமையிலே வாடுவதைக்
கண்ணால் கண்டார்களே தவிர, அதனை நீக்க என்ன
வழி செய்தார்கள்? இதுவரை ஒன்றும் இல்லையே இந்
நிலையில், வீடுவீடாக வந்தால் என்ன, கையைப்
பிடித்துக்கொண்டு, இது கை அல்ல! என்று கெஞ்சி
னால் என்ன? பலன்? ஒன்றுமில்லையே! — என்று
எண்ணுகிறார்கள். மந்திரி வந்துபோன ஊரில், போய்
வருவோம், வா, தம்பி! கற்பனையூர், ஆனால் கருத்தார்!

மாலைகள் போட்டு வரவேற்றோம்
மந்திரி ஐயா வந்தபோது!
மாரிக்குக்கூடச் செய்யாத
மரியாதைகள் செய்திட்டோம்.
மேளதாளம் பலமாக
ஏராளமான பணச்செலவு
கரகம் காவடி ஆட்டத்துடன்
கவர்ச்சிமிக்க மயிலாட்டம்!
மந்திரி மனது மகிழ்ந்துவிட்டால்
முந்திரிக் கொடியின் பழம்போல

வந்திடும் சுவைதரும் நன்மை என்று
சொன்னான் கதருடைக் கந்தப்பன்.
கஷ்டம் தீரும் என்று எண்ணி
கடனும் பட்டுப் பணம் திரட்டிக்
'கனம்' மந்திரிக்கு விருந்து வைத்தோம்,
வேண்டுவதென்ன கூறிடுவீர்
வேற்றான் என எண்ணற்க
ஊருக்குழைக்க நான் வந்தேன்
உள்ள குறைகளைக் கூறுமென்றார்!

பாலும் பழமும்
வேண்டாமய்யா,
பட்டுப் பட்டாடை, அது
வேண்டாம்,
பழையகால ஏரி இது
ஆழம் இல்லை, தூர்ந்ததனால்
ஏரி ஆழமாகிவிட்டால்
ஏழைகள் மனது குளிரும்ய்யா!
எட்டுக் கல்லில் ஊரிருக்கு
எதற்கும் அங்கு போய்வருவோம்
பாதை சரியாய் அமையவில்லை,
பள்ளம் மேடு பயங்கரம்!
பாதை போட்டுக் கொடுத்துவிட்டால்
பாதம் போற்றிக் கிடப்போமய்யா,
பள்ளி ஒன்று இருக்குது
மரத்தடியில் நடக்குது
கட்டிடம் இல்லாக் காரணத்தால்
பிள்ளைகளுக்குப் பெருந்தொல்லை.
ஓலைக்கொத்தோ ஓடோ, எதுவோ,
கட்டிடமென்று இருந்துவிட்டால்
பிள்ளைகள் படிக்கும்; புண்ணியமுண்டு!
விளைச்சல் இங்கு அதிகம் இல்லை.
மண்ணின் சத்து மிகக் குறைவு.
உரம் போட்டால் உயர்வு வரும்
உரமோ கேட்டால் கிடைப்பதில்லை.
ஒன்றுக்குப் பத்து விலை கொடுத்தால்
கிடைக்குது கள்ளச் சந்தையிலே
அவ்வளவு பணம் அதற்கழுதால்
கட்டி வருமா, எங்களுக்கு.
கருணைவைத்துக் கஷ்டம் போக்கி
ஏரும் எருதும் உரமதுவும்
மலிவு விலைக்குக் கொடுத்திட்டால்
மன்னா! உம்மை வாழ்த்திடுவோம்!
நோய்நொடி வந்தால் மருந்துதர
வைத்தியசாலை இங்கு இல்லை.
வடக்கே எட்டுக்கல் போனால்
வைத்தியர் உண்டு; மருந்தில்லை!
இந்தக் குறையும் தீர்த்து வைத்தால்
ஏழை பிழைப்போம் சாகாமல்
ஊரின்கோடி புறம்போக்கு
உழுதால் நல்ல பலன் கிடைக்கும்
உழுபவனுக்குக் கொடுத்திட்டால்
ஊருக்கு உணவு கிடைத்துவிடும்
ஏழைக்குப் பிழைப்பும் இருந்துவிடும்.
விதைக்கு நல்ல நெல் இருக்கு
வேணமட்டும் பெறலாமென்றார்
நாலைந்து நடை நாங்கள் சென்றோம்
நானே, நானே, என்று சொல்லிவந்தார்
கூடை தூக்கி நடந்திருந்தோம்.
பிறகு ஒருநாள் கொடுத்தார்கள்.

செம்பாளை நெல்லு பத்துப்படி.
கேட்டது சம்பா நெல்லியா
கிடைத்தது செம்பாளை, என்ன செய்வோம்.

கடன்பட்டுக் கெட்டுப் போகாதீர்
காங்கிரஸ் சர்க்கார் உதவி செய்யும்
வட்டி அதிகம் வாங்காது, வா, வா என்றார்
சென்று கேட்டோம்;

நடந்தது நாற்பது நாளிருக்கும்,
ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்டுவிட்டு,
அப்பன் கையெழுத்தெங்கே என்றார்
அவர் செத்து வருஷம் அஞ்சாச்சி.
அவருடை மகன்தான் நீ என்றால்
ஆதாரம் கொண்டு வா, என்றால்
ஆத்திரம் வராதா, எஜமானே!
அவமானம் ஆகாது, தடுத்திடுங்கள்.

நல்லவர் நம்மவர் மந்திரியார்
உள்ள குறையெலாம் கூறிடுக
கோபம் வராது! குணமுள்ளவர்!
எனக் கூறினான் கந்தப்பன் அதனாலே
கொட்டினர் குறைகளை மந்திரிமுன்.

மந்திரி, இவைகளைக் கூறச்சொல்லி
அந்த மக்களுக்கு வேலை கொடுத்துவிட்டு,
கந்தனை அருகே தான் அழைத்து
மிகவனமாய்க் கேட்டது
என்னவென்றால்,
எத்தனை ஓட்டுகள் இங்கிருக்கு?
எல்லப்பன் சொன்னால் போடுவரா?
என்ன ஜாதி இங்கு அதிகம்?
எவர் பேச்சுக்கு மதிப்புண்டு?
சொன்னால் சொன்னபடி நடப்பவரா?
இல்லை, மிரட்டினால் மட்டுமே படிவரா?
எப்படி இவர்குணம் சொல்லப்பா?
எல்லாம் எனக்குத் தெரியவேண்டும்!

இப்படி மந்திரி கேட்டிட்டார்

இதமாய்க் கண்ணன் பதிலளித்தான்.

உற்ற குறைகளைக் கூறிவிட்டார்,
ஊரான் வதிலே உள்ள
குறை, மெத்த உண்டு
அதை அறிந்திடுவீர்!
எல்லாம் செய்து முடித்திடலாம்
எம்மால் ஆகும், பயப்படாதீர்
காலம் அதற்கு வரவேண்டும்
கஷ்டம் பொறுத்திடப் பொறுமை வேண்டும்.
வயிற்றை இறுக்கிக் கட்டுங்கள்
வாய்தா பணத்தைச் செலுத்துங்கள்.

குறைசொல்லிக் குமுறிக் கிடக்கவேண்டாம்
குழந்தைகள் அதிகம் பெறவேண்டாம்.
ஓட்டுகள் அத்தனையும் சேர்த்து
போட்டிடுவீர் காளை மாட்டுக்கு!
காளைமாட்டுக்கு ஓட்டளித்தால்
பாலும் தேனும் ஓடிவரும்!
வந்தேமாதரம்! போய் வருவேன்!
வந்துபோனதை மறவாதீர்!

கந்தன் கைதட்டிக் காட்டிவே
மக்களும் அதுபோல் செய்திட்டார்.
காரில் ஏறி அவர் சென்றார்
கந்தன் அவர் பின்னோடுசென்றான்.

கட்டிய தோரணம் ஆடிற்று
கூடிய மக்கள் வீடுசென்றார்!

ஏரெடுத்துச் சென்ற சின்னானை
எப்படி மந்திரி பேச்சு என்று,
பொன்னன் கேட்டான், சிரிக்காமல்!
மந்திரி பேச்சுப் புரியவில்லை.

மக்களுக்கு அவர் வாக்கு அளிக்கவில்லை,
குறைகளைச் சொன்னோம்
கேட்டுக்கொண்டார்,
போக்கும் நாளைக் கூறவில்லை—என்றான்.

போடா! நீ, போக்கிரி
பொய் பேசுகின்றாய்,
போகுமுன்னம் மந்திரியார்
சொன்னார், கேட்டாய்!
பாலும் தேனும் ஓடிவரு
மென்றாரே, மறந்தா போனாய்?
என்று கேட்டான் பொன்னன்.

கேட்டேன்; மறக்கவில்லை
சிரிப்பு வந்தது, அடக்கிக்கொண்டேன்
பால் பெருகும் என்றார், உண்மை!
அதற்கு, காளைபையா காட்டுவது
செ! சே! என்றான் சின்னான்.

இருவரும் சிரித்தபடி சென்றனர்!
எதிர்ப்புறம் வந்தான் கழகத்தோழன்,

“உதயதூரியன்”

சின்னத்துடன்!

தம்பி! இதுதான் நாட்டு நிலை! நாட்டு நிலையை
மாற்றி அமைத்திட நம்மால் மட்டுமே ஆகும் என்று
நம்பிக்கைகொண்டு, நம்மைத் தமது உற்ற நண்பர்
களாக, உயிர்த் தோழர்களாக, உண்மைத் தொண்டர்
களாகக் கருதிக்கொடுக்கத் தயாராகக், காடுகரம்பு
உழுபவர்கள் கஷ்டப்பட்டுப் பிழைப்பவர்கள், கள்ளங்
கபடமற்றவர்கள், காத்திருந்து காங்கிரசாட்சியால்
பலன் காணாதவர்கள், மிக ஏராளமாக இருக்கிறார்கள்.

அவர்களை அணி திரட்டி ஓட்டுச்சாவடி கொண்டு
வந்து சேர்க்கும் காரியத்தை நேர்த்தியான முறையில்
செய்திட வேண்டிய பொறுப்பு, தம்பி! உன்னுடையது.
மலர்க்குவியல் இருக்கிறது — மணமும் வண்ணமும்
மிகுதியாக! எடுத்திடவேண்டும்—மாலையாகத் தெரிந்
திட வேண்டும்.

வாகை குடியவர் வழிவழி வந்தவர்க்கு, இது
இயலாத காரியமா!

மலர்க்குவியல் இருக்கிறது—ஆனால், தானாகமால்
யாகிவிடாது. மக்களின் நல்லெண்ணம் ஆதரவு, நம்
பக்கம் இருக்கிறது ஆனால் அதனை முறைப்படுத்தி,
‘ஓட்டுச்சாவடி’யில் அதன் உருவம் தெரியத்தக்க வகை
காணவேண்டும். தம்பி! உன்னால் முடியும்! உன்னால்
மட்டுமே முடியும்! முயன்றால் முடியும்!

அண்ணன்,

சின்னத்துடன்

ஒரு காலத்தில் மேற்கத்திய நாடுகளில் “நிற வெறிக்கு” இருந்த ஆதரவு மாறி, இன்றையதினம் அதே “நிறவெறிக்கு” கடுமையான கண்டனம் தெரிவிக்கப்பட்டு வருகிறது.

ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில் தென்னாப்பிரிக்க நாட்டின் முதலமைச்சரின் நிறவெறிப் போக்குக்கு உலக நாடுகள் பல ஐ. நா. பேரவையில் கடுமையான கண்டனத்தைத் தெரிவித்தன.

தென்னாப்பிரிக்காவின் முதலமைச்சர் ஹென்றிக் வேர்வோர்ட் கடைப்பிடித்து வரும் நிறவெறிக் கொள்கையைப் பொருளாதார மேதை திருமதி சூஸ்மேன் அம்மையார் அவர்கள் தென்னாப்பிரிக்கப் பாராளுமன்றத்தில் கண்டனம் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

தனி ஒருவராகப் பாராளுமன்றத்தில் முன்னேற்றக் கொள்கைகளுக்காகப் போராடி வரும் வெள்ளை மாது திருமதி சூஸ்மேன் அம்மையார் அவர்கள் மெத்த வருத்தத்துடன் பாராளுமன்றத்தில் தனித்து இருப்பதால் உள்ள நெருக்கடிகளைக் குறித்து அண்மையில் வருத்தம் தெரிவித்திருக்கிறார்.

முற்போக்குக் கொள்கைகள் இருந்தாலும் பாராளுமன்றத்தில் எண்ணிக்கை பலம் இல்லாத காரணத்தால் தங்கள் கொள்கைகள் வெற்றிபெற வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடுகிறது.

அமெரிக்க குடியரசுத் தலைவரின் இளவலும், அமெரிக்காவின் அட்டார்னி ஜெனரலாகப் பணியாற்றி வருபவரும் ஆன, ராபர்ட் கென்னடி நிறவெறிக்கு தனது கண்டனத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

முற்போக்குக் கருத்துக்களைக் கொண்ட இவர் சென்ற திங்களில் அமெரிக்காவில் உள்ள மெட்ரோபாலிடன் கிளப்பில் வகித்து வந்த தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்து விலகிக் கொண்டிருக்கிறார். அந்தக் கிளப்பில் கருப்பர்களை அங்கத்தினராகச் சேர்க்க மறுக்கப்பட்டதே முக்கிய காரணம். அரசாங்க ஆதரவுடன் நடைபெற்று வரும் அந்தக் கிளப் நீக்ரோக்கள் பொறுத்தவரையில் கொண்டிருந்த நிறவெறிக் கொள்கையை மாற்றுவதற்கு அரும்பாடுபட்டும் அந்த முயற்சியில் அவர் தோல்வியே கண்டார்.

இங்கிலேயில்தான் உலகத்தில் மிகப் பெரிய வல்லரசுகளில் ஒன்றாகத் திகழ்வதும், ஜனநாயகக் கொள்கைகளுக்கே பிறப்பிடம் என்று பெயர் பெற்றுள்ளதுமான பிரிட்டன் நாட்டில் இன்றைய தினம் புதியதோர்

சட்டம் ஒன்றினைக் காமன்ஸ் சபையில் கொண்டுவந்து, அதன்மீது வாதம் நடைபெற்று நிறைவேற்றப்படும் தருவாயில் இருக்கிறது.

இந்தியர்கள் பிரிட்டனில் குடியேறுவதைத் தடுப்பதே அந்தச் சட்டத்தின் முக்கிய குறிக்கோளாகும்.

இந்தச் சட்டத்தின் முக்கியமான நோக்கம் என்னவென்றால் கருப்பர்கள் பிரிட்டனில் குடியேறுவதால் அந்த நாட்டின் கலாச்சாரம், பண்பு ஆகியவை கெட்டு விடுகிறது என்பதேயாகும்.

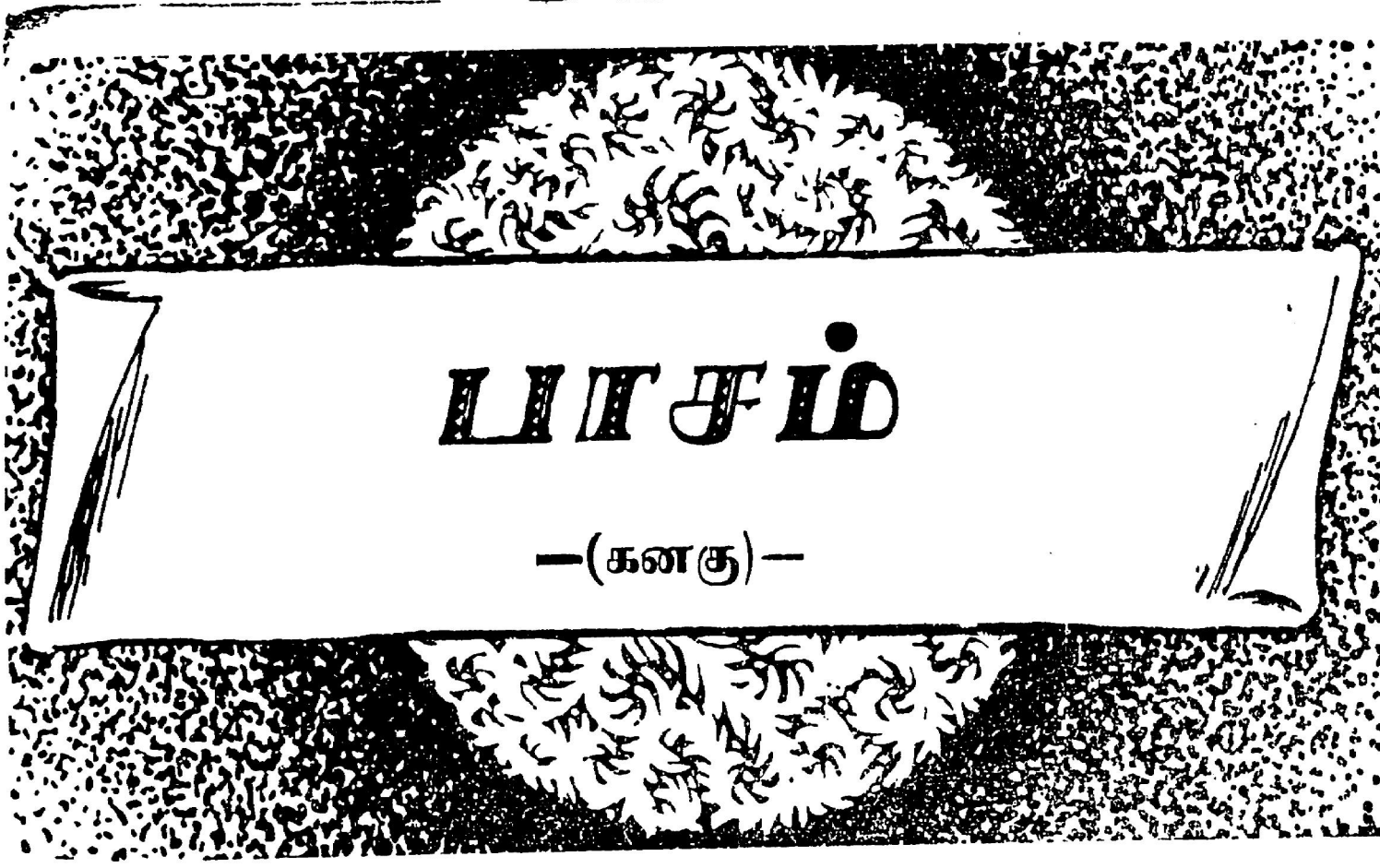
அந்தச் சட்டம் பிரிட்டன் பாராளுமன்றத்தில் (காமன்ஸ் சபையில்) கடுமையான கண்டனத்துக்குள்ளாகியிருக்கிறது.

தொழிற்கட்சித் தலைவர் கெயிட்ஸ்கல் அவர்கள் இந்தச் சட்டம் கேடுபாடுடையது, நிறவெறியை ஊட்டுவதாக இருக்கிறது—அநியாயமானது என்றெல்லாம் தனது கடுமையான கண்டனத்தைப் பாராளுமன்றத்தில் தெரிவித்திருக்கிறார்.

ஏன் இதைக் குறிப்பிடுகிறோம் என்றால், வெள்ளைக் காரர்களுக்கு வால்பிடித்தவர்கள், சுயராஜ்யத்திற்கு முட்டுக்கட்டை போட்டவர்கள், வெள்ளைக்காரன் வெளியேறக்கூடாது என்று வாதிட்டவர்கள் என்றெல்லாம் உண்மைக்குப் புறம்பான பழியைச் சுமத்துவதன்மூலம் மக்கள் மன்றத்திலிருந்து தி. மு. க-வை ஒழித்துவிடலாம் என்று பகல்கனவு காணலாம் தேசியவாதிகள் பாரதபுத்திரர்கள். பண்டிதநேரு அவர்கள் எந்த இந்தியர்கள்தங்கள்நாட்டில் நுழையக்கூடாது என்று சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்களோ, அப்படிப்பட்டவர்களின் உறவு முறிந்துவிடக்கூடாதே என்பதற்காகவே பிரிட்டன் ஆதிக்கத்தில் உள்ள காமன்வெல்த் அமைப்பின் மூலம் இந்தியத் துணைக்கண்டத்தை வெள்ளையர்கள் சுரண்டுவதற்கு வழிவகை செய்திருக்கிறார்.

நிறவெறியை ஒழித்து, முற்போக்குக் கொள்கையை நிலைநாட்டுவதில் உள்ளபடியே நேருவுக்கு நம்பிக்கையிருக்குமானால் துணிவு ஏற்படுமானால், நிறவெறியை அடிப்படையாகக்கொண்டு, குடியேற்றத் தடுப்புச்சட்டம் கொண்டுவர இருக்கும் பிரிட்டனைக் கண்டித்து, காமன்வெல்த் அமைப்பிலிருந்து பண்டிதநேருவெளியேறுவாரா என்பது பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டியதொன்றாகும்.

நான்கு வயதில் ஒரு குழந்தை. ஐந்து வயதில் ஒரு குழந்தை. அந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் இருகைகளிலும் பற்றி அழைத்த வண்ணம் ஒருவன் தொழிற்சாலைக்குள் நுழைந்தான். எதிரில்தான் கதிரைவேலு நின்றுகொண்டிருந்தார். 'என்ன வேண்டும்? எங்கு வந்தாய்? யாரைப் பார்க்கிறாய்?' இப்படி ஏதாவது ஒரு கேள்வியைக் கதிரைவேலுதான் வந்தவனிடம் போடவேண்டும். அவரோ தன்பாட்டில் நின்றுகொண்டிருந்தார். அவர் நின்ற நிலையைப்பார்த்து, வந்தவன்—புதியவன் அந்தத் தொழிற்சாலைக்குள் பரபரப்புடன் அங்குமிங்கும் சுற்றிக்கொண்டிருந்த உதவியாளரை அண்மினான். உதவியாளர், கதிரைவேலைக் கைச்சாடையால் சுட்டிக்காட்டிவிட்டுத் தன்வேலையில் முனைந்தார்.

வந்தவன் திரும்பவும் கதிரைவேல் நின்றுகொண்டிருந்த இடத்துக்கு வந்தான். அவரிடம் என்ன கேட்பது என்றே அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. அவர் அருகில் அவனும் அப்படியேநின்றுவிட்டான். தொழிற்சாலை அலுவல்கள் பற்றிக் கதிரைவேல் அவ்வேலை ஏதோ ஆழ்ந்து சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்று தான் அந்த வந்தவன் எண்ணினான். பாவம், கதிரைவேலின் சிந்தனையோட்டத்தை அவ்வேலை திசை திருப்பிவிட்டவர்களே தானும், தன் குழந்தைகளிரண்டுந்தான் என்பதை அவன் அறிவானா?

ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன் கதிரைவேல் தன் சொந்த ஊரிலிருந்து கிளம்பியபோது, எங்கே போகிறோம் என்ற திட்டம் அல்லது எண்ணம்

இல்லாமலே கிளம்பினார் — திண்ணையைவிட்டு இறங்கிய சந்நியாசியின் கோலத்தில், எண்ணத்தில். எண்ணம் என்பதைவிடக் கோலந்தான் முற்று முற்றும் சந்நியாசியை ஒத்திருந்தது அவ்வேலை. போட்டுக் கொண்டிருக்கும் துணிக்கு மாற்றுத் துணி எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. கையிலே மிகவும் சொற்பமான தொகை. பெட்டியாவது படுக்கையாவது!—கையை வீசிக்கொண்டு கிளம்பினார்.

அந்த நிலையில் அவ்வாறு கிளம்புவதைத் தவிர, வேறு வழியேயில்லை என்ற எண்ணத்தில்தான் கிளம்பினார். அது சரியோ, தப்போ,—ஊரும், உலகும் கதிரைவேல் கடமையிலிருந்து, பொறுப்பிலிருந்து சொல்லாமற் கொள்ளாமல் ஓடிவிட்டார் என்றுதான் சொல்கிறது. பின்னே எப்படித்தான் அதைச் சொல்ல முடியும்? சுற்றிச்சுற்றி, வளைத்து, வளைத்துப் பல நாட்கள் தான்செய்த செயலைப்பற்றி எண்ணிப்பார்த்த கதிரைவேலை 'நான் கடமையிலிருந்தும், பொறுப்பிலிருந்தும் ஓடி ஒளிந்துகொண்டேன்' என்பதுதான் குழப்பத்தில் ஆழ்த்திக்கொண்டு நிற்கும்போது, நீங்களும், நானும் 'அப்படியிருக்காது அல்லது அப்படியில்லை' என்று சொன்னால், எல்லாரும் நம்மைப் பார்த்துக் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்களே! பேசாமல் நீங்களும், நானும் ஊரும், உலகும் சொல்வதையே ஒப்புக்கொள்வோம்!

வேறென்றுமில்லை. இரண்டாண்டுகள் வேலையில்லாமல் காலத்தைக் கடத்தினார் கதிரைவேல். சொத்து என்று அவருக்கு ஒன்றுமே கிடையாது. அப்படியே கொஞ்ச நஞ்சம்

இருந்தது என்று வைத்துக்கொண்டாலும், வேலையில்லாமல் கழிந்த அந்த இரண்டாண்டுக் காலத்துக்கு அந்தக் கொஞ்ச நஞ்சம் எந்த மூலே?

எப்படி எப்படியோ சமாளித்துப் பார்த்துவிட்டு முடிவாகத் தோல்வியை ஒப்புக்கொண்டார் கதிரைவேல். தன் அருமைச் சேய்கள் இரண்டையும் கூட்டிக்கொண்டு பிறந்த வீட்டுக்குப் போ என்று கதிரைவேல் தன் அன்புத் துணைவியிடம் வாய்திறந்து சொல்லவில்லை. அவர்களே — பிறந்த வீட்டாரே—வந்து நால்வரையும், கதிரைவேலையும் சேர்த்து அழைத்தார்கள். 'வருகிறேன்' என்று ஒப்புக்குச் சொல்லிவிட்டு மற்றவர்கள் மூவரையும் அனுப்பிவைத்தார் கதிரைவேல். அந்த மட்டும் அவருக்கு ஓரளவு நிம்மதி. தன்னோடு அவர்களும் பட்டினித் துன்பத்துக்கு ஆட்படாமல் பிறந்த வீடு உதவுகிறதே!

கதிரைவேல் மட்டும் வீட்டில் அடைபட்டுக் கிடப்பாரா? பக்கத்து ஊருக்குக் கிளம்பினார். 'தற்போதைக்கு என் மட்டிலுமாவது காலத்தை ஓட்ட ஒரு தொழில் கிடைத்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்?' கதிரைவேலு தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொள்ளவில்லை. தன் துயர்கண்டு இரங்கிய பக்கத்து ஊர் நண்பரிடம் சொன்னார். அந்த நண்பர் மனம் வைத்தால் எதையும் செய்யலாம். கதிரைவேல் தன்னைத் தானே சமாளித்துக்கொள்வதற்கு மட்டுமல்ல. அவர்தம் குடும்பத்தையே துன்பமில்லாமல் காத்துக் கொள்ளுமாறு ஒரு நிலையினை உண்டுபண்ணித் தந்துவிடலாம். எதற்கும் மனம் வேண்டுமே. மனம் இருந்தால்தானே, மனம் வைத்தால் தானே ஒருவர்தம்முடைய அலுவல்களுக்கிடையே மற்றுமொன்று, மூன்றாவது மனிதரின் செய்தியையும் இரக்கம் தோய்ந்த அக்கறை காட்டித், திணித்துக்கொள்ளமுடியும்! மற்றவர்கள் துன்பத்தில் அக்கறை காட்டுவது அத்துணை எளிதானா?

என்றாலும் ஓரளவு உதவியை எதிர்பார்த்தார் நண்பரிடம் கதிரைவேல். அந்த ஓரளவு உதவியும் எவ்வாறோ கிடைத்தது. அதன் மூலம் தன் மட்டில் இரவாமல் காலத்தை ஓட்டுவதற்கு முடிந்தது அவரால்.

திடீரென்று கதிரைவேலின் துணைவி நோய்ப்படுக்கையில் வீழ்ந்

தான். கதிரைவேலுக்குச் செய்தி சொல்லியனுப்பினார்கள். அவர் திகைத்துத் தடுமாறினார். ஏதோ உணவு கிடைத்தது. இருப்பதற்கு இடம் கிடைத்தது. வேறு செலவு என்று ஏதேனும் உண்டானால், அதை மறந்து பிடிவாதத்தோடு நடமாட அவர் உள்ளத்தில் உறுதியிருந்தது.

இன்று நோய்ப்படுக்கையில் கிடக்கும் மனையாளைப் போய்ப்பார்க்கப் பணம் வேண்டுமே — வழிச்செலவுக்கு. ஒன்றும் வாங்கிக்கொண்டு போகவேண்டாம். அங்கே சும்மா போய்விட்டுத், துணை விடையப் பார்த்துவிட்டு வந்தால் போதும். அப்படிச் சும்மா போய்விட்டு வருவதை அவரும் வெறுக்கவில்லை. ஆனால், பஸ்ஸிலும், இரயிலிலும் சும்மா ஏற்றிக்கொண்டு போகமாட்டார்களே! 'வழிச்செலவுக்குப் பணம் இல்லை. பணம் அனுப்பிவைப்புகள். உடனே கிளம்பி வருகிறேன்' என்று மாமனார் வீட்டிற்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்பமுடியுமா? — அப்படிக்கூடச் சிலர் செய்கிறார்கள் தான். கதிரைவேலின் தன்மானம் அவ்வளவு தூரத்திற்குக் காய்த்து மரத்துப்போய், விட்டுக்கொடுக்கத் துணியவில்லையே!

கதிரைவேலு அன்று பகல் முழுதும் யோசித்தார் — உணவைப் பற்றிய சிந்தனையேயில்லாமல். இரவு முழுதும் சிந்தித்தார் உறக்கத்தைப் பற்றிய எண்ணத்தையே மறந்து. மறு நாள் மாலைவரையும் சிந்தித்தார்.

அப்போதுதான் அந்த யோசனை திடீரென்று வந்தது. கதிரைவேல் உறைந்து வந்த அறையை அடுத்து ஓர் அறை. அந்த அறையில் அந்த ஊர் இரயில் நிலைய உதவியாளர் இருந்துவந்தார். 'அவரைப்பிடித்து, அவர் மூலமாக இரயிலில் டிக்கட் இல்லாது பயணம்செய்து மாமனார் வீட்டுக்குப் போய்வந்தால் என்ன? சேச்சே! அது கூடாது! அவரைக் கேட்டால் அவர் என்னவோ அட்டியில்லாமல் கோரியதை நிறைவேற்றித் தரத்தான் செய்வார். ஆனால், அவர் என்ன நினைத்துக்கொள்வார் என்னப்பற்றி?'

'வித் அவுட்' டிக்கட், திருட்டு இரயில்? நாலைந்துதடவை கதிரைவேல் இந்த வார்த்தைகளைத் தமக்குள் சொல்லிக்கொண்டார். அவர் அப்போது திருட்டு இரயில் ஏறிப் போவதுபோலவும், சீட்டுப் பரிசோத

கர் அவரைப் பிடித்துக்கொண்டு விட்டதுபோலவும் மனத்திரையில் காட்சிகண்டார். அந்தக் காட்சி அவரை அடிமுதல் முடிவரை உதறல் எடுக்கச்செய்தது. சற்றுநேரத்தில், அவர், தாம் நினைத்த நினைப்புக் காக வெட்கினார்; வருந்தினார் 'சேச்சே! கூடாது.'

"சார், என்ன நிம்மதியா உட்கார்ந்துட்டீங்க?"

நிமிர்ந்து பார்த்தார் கதிரைவேல். 'அட, நினைவு வளையத்தில் சுழன்றுகொண்டிருந்தவரே எதிரில் வந்து நிற்கிறாரே!'

"நிம்மதி என்ன சார் இருக்கிறது!" கதிரைவேல் வாய்திறந்து பேசினார்.

"என்ன சார் காதடைத்தார் போல் பேசுகின்றீர்கள்? உடம்புக்கு ஏதாவது.....?"

"அப்படியொன்றும் இல்லை சார்"

"ஏதோ மனத்தில் கவலைபோலிருக்கிறது. ஏன் சார், வருகிறீர்களா பெங்களூருக்குப் போய்வரலாம்?"

"பெங்களூருக்கு....."

"நீங்கள் ஒன்றும் டிக்கட் வாங்க வேண்டியதில்லை. நாங்களே அழைத்துப் போகிறோம். நாளை மறுநாள் திரும்பிவந்துவிடலாம்—நீங்கள் வருகிறீர்களா? —சொல்லவேண்டிய பதில் அதற்குத்தான்."

கதிரைவேல் பேசவில்லை.

"வெகு தொலைவிலுள்ள பெங்களூருக்கு வருகின்றாயா என்று கேட்கின்றார்கள். இதோ பக்கத்தில், இரண்டே நிலையங்களுக்கு அப்பாலிருக்கும் என் மாமனார் ஊருக்கு வருகின்றாயா என்று கேட்டிருந்தால் எவ்வளவு இனிமையாக இருந்திருக்கும்!"

"என்ன சார், பேசாமலிருக்கிறீர்கள்? வருவதாயிருந்தால் சொல்லுங்கள். இரவு பத்தரைமணிக்கெல்லாம் கிளம்பவேண்டும்!"

"சொல்கிறேன் சார். இன்னும் சற்று நேரத்தில் சொல்கிறேன்."

அந்த இரயில் நிலைய உதவியாளர் தம் அறைக்குப் போய்விட்டார்.

"ஆமாம், நான் ஏன் அவரிடம் சொல்கிறேன்" என்று சொன்னேன்? கதிரைவேல் தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டார். 'அவர்கள்தான் உல்லாசப்பயணம் போகிறார்கள் பெங்களூருக்கு. நான் ஏன்

அவர்களுடன் போகவேண்டும்? இங்கே மனையாள் நோய்ப்படுக்கையில் சாவோடு போராடிக்கொண்டு கிடக்கிறாள். இந்த வேளையில் நான் உல்லாசப் பயணிகளோடு ஊர்ச் செலவு போகவேண்டுமா? இல்லை... பெங்களூருக்குப் போனால் என்ன? அங்குபோய் ஏதேனும் வேலைதேடிப் பார்த்தால்.....ஆமாம், தனிமையிற் போவதைவிட நண்பர்களுடன் போவது பின்னும் நல்லது. இங்கிருந்துதான் என்னபயன்? இதோ நோய்ப் படுக்கையில் கிடக்கிறாள் அன்புக்குரியவள். அவளைப்போய்ப் பார்ப்பதற்கு இரயில் செலவுக்கே பணம் இல்லை. இந்த நிலையிற்கிடந்து மனம் புழுங்கிக்கொண்டிருப்பதை விட வேறு ஊருக்குப் போய் வேலை தேடினால் எவ்வளவு நல்லது! வேறு ஊரில்போய், கண்ணியத்தையும், மரியாதையும் பாதிக்காத எந்த வேலையையும் செய்யலாமே! — சரி சரி. அதுதான் சரி. இதுதான் சமயம்!"

"என்ன சார் கிளம்பலாமா?"

"ஓ, இதோ தயார் சார்!"

இரயில் நிலையத்தில் மாமனார் ஊர்க்காரர் ஒருவர் கதிரைவேலைப் பார்க்கிறார்.

ஊருக்குப் பயணமா? ஆமாம் சார் போய்வாருங்கள். நான்கூடக் கேள்விப்பட்டேன்—உங்கள் மனைவிகளும் ஆபத்தான நிலையிலிருப்பதாக!"

கதிரைவேல் பேசவில்லை. பெருமூச்சுத்தான் வெளிப்பட்டது.

'மிகவும் ஆபத்தான நிலையில் அவள். போய்ப்பார்க்க முடியாத நிலையில் நான். இதற்குக் காரணம் வறுமைதானே! வேலையில்லாமை தானே!'

பெங்களூருக்குப் போகவேண்டும் என்ற எண்ணம் பின்னும் உறுதிப்படுகிறது.

பெங்களூரில் மட்டும் வேலை வாழ்கின்றதா? அங்கும் மற்ற இடங்களைப்போல்தான். கதிரைவேல் அங்கே கையில் ஒரு காக்கூட இல்லாமல் பட்டபாடு, அலைந்த அலைச்சல்—அது பெரிய கதை.

நல்லவேளை. முயற்சி பயனளிக் காமற் போகவில்லை. நல்லவர் ஒருவரின் உதவியால் நல்லதொரு வேலையே கிடைத்துவிட்டது. அதற்குள் ஒரு மாதம் பறந்துபோய் விட்டதே!

இலங்கையில் செய்திப் பத்திரிகையாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது.

‘ஐயோ, நோய்ப்படுக்கையில் கிடந்த மனையாளின் கதி என்ன யிற்றோ! குழந்தைகள் எப்படி இருக்கிறார்களோ! என்னவானார்களோ!’

அப்படியும் உடனே கிளம்பமுடியவில்லை. மிக்க பரபரப்புடன் கடிதம் ஒன்று எழுதிப்போட்டார் மாமனாருக்கு.

“சீ, நீயும் ஒரு மனிதனா? மனையாளர் சாகக்கிடக்கிறாள் என்று கேள்விப்பட்டும் வந்து பார்க்காமல் ஓடிவிட்ட இரக்கமற்றவனே! கடமை தவறியகயவனே! பொறுப்பிலிருந்து ஓடி ஒளிந்துகொண்ட துரோகி! குழச்சிக்காரா, வஞ்சகா! உனக்குக் குழந்தைகள், ஒரு கேடா! பின்னும் நீ எந்த முகத்தை வைத்துக்

கொண்டு இங்கே வர நினைக்கிறாய்? ஒழிந்துபோ அப்படியே!”

என்ன இருந்தாலும். கடிதத்தில் இப்படியா எழுதுவது? எழுதியிருந்தார்களே அப்படி! மாமனார் மட்டுமா எழுதியிருந்தார்! கதிரைவேலின் குணத்தையும், நிலையையும் நன்கு அறிந்திருந்த நெருங்கிய நண்பர்கள் எனப்பட்ட எல்லாருமேயல்லவா அவ்வாறு எழுதியிருந்தார்கள்!

இனி எந்த முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அங்கேபோவது? குழந்தைகளின் நினைவு கதிரைவேலின் மனத்தைக் கணந்தோறும், கணந்தோறும் அரித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. அந்த அரிப்பையும், ஆவலையும் எப்படித்தான் அவர் தாங்கிக்

கொண்டு ஐந்தாண்டுகளைக் கடத்தி விட்டாரோ!

‘இப்போது கிளம்பினால் என்ன? என்று மில்லாததோர் பேரவாதீயென யெழுந்து அவர் உள்ளத்தில் திடுமெனப்பற்றிக்கொள்கிறது.

‘இல்லை. கடிதம் எழுதிப்போட்டுப் பார்க்கலாம்’ ஐந்தாண்டுப் பயிற்சி, கொழுந்துவிட்டு எரியப்போன உள்ளத்தீயை அணைத்துவிடுகிறது.

கதிரைவேல் பரபரப்புடன் அறையை நோக்கி நடந்தார். போகிற போக்கில் “இந்த ஆள் இங்கே வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று எதில் நின்றுகொண்டிருந்த வனைப்பற்றி உதவியாளரிடம் சொல்லிச் செல்ல அவர் மறந்துவிடவில்லை. *

கோவையில் தி. மு. க.

சிறப்பு மாநாடு!

டிசம்பர் திங்கள் 16, 17 ஆகிய நாட்களில் நடைபெறும்

திறப்பாளர் :

நாவலர்

நெடுஞ்செழியன்

மாநாட்டுத் தலைவர் :

அறிஞர்

அண்ணா

கலைக் கண்காட்சித் திறப்பாளர்

என். வி. நடராசன்

வரவேற்புக்குழுத் தலைவர் :

ப. நாராயணன்

பொருளாளர் :

மு. கருணாநிதி

செயலாளர்கள்: எஸ். ஏ. இராசமாணிக்கம், தேவசகாயம்

தொண்டர்படைத் தலைவர்கள்: ப. கோபாலன், திருப்பூர் துரைசாமி

(கோவை நகரச் செயலாளர்)

ஊர்வலம் நடைபெறும். இரண்டு நாட்களிலும் நாடகங்கள் உண்டு.

காஞ்சிபுரம், 86, திருக்கச்சிநம்பி தெரு, “திராவிட நாடு” அச்சகத்தில் ஆசிரியர் (உரிமையாளர்)-சி. என். அண்ணாதுரையால் அச்சிடப்பட்டு வெளியிடப்படுகிறது.